C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\V\Vampyra\Vampýra - 19 Vlčí luna.pdb

PDB Name: Vampýra - 19 Vlčí luna
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 30.9.1937
Modification Date: 30.9.1937
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

SEŠITOVÉ ROMÁNY NAKLADATELSTVÍ ORAVSKÁ BASTEI

vychází dvakrát v měsíci
sv. 066 Kerrigan
sv. 067 Už supové krouží
sv. 068 Vlk a vlčice
sv. 069 Zatraceně špatné karty
sv. 070 Wannagan se nevzdává
sv. 071 Silná čtyřka
sv. 072 Cesta z osidel
sv. 073 Zrozen k boji
sv. 074 Údolí šeptajícího větru
sv. 075 Kolt na prodej
sv. 076 Ranč Santa Verde
sv. 077 Larry nezůstal sám
cházív 1. polovině měsíce
34 Jezdkyně smrtí
35 Ďábelské pokušení
36 Tajemství bílé dámy
37 Chladný závan smrti)38 Záhadný jezdec)39 Volání ozvěny
Western-Bestsellei
ycházív 2. polovině měsíce
)25 Muž od Brandy-River
)26 Shannonovo stádo
127 Dostavník do Last Chance
128 Bratři Cheneyové
129 Špinavé město
130 Proměna Johna Mahouna
30HNSI,(tm)
Chcete-li si zajistit
pravidelnou dodávku
některé z našich románových řad,
objednejte šije na adresách:
A.L.L. PRODÍICTION
P.O. BOX 732 111 21 PRAHA 1
\. K. PERMANENT, s. r. o.
p.p. 4 834 14 BRATISLAVA
chází v 2. polovině měsíce
301 Společenství vrahů
302 Tessy - čarodějka z diskotéky
)03 Upír s modrou krví 104 Žena nebo lvice?)05 Démon z říše
vycházejícího slunce)06 Příšerná hrobka
vychází dvakrát v měsíci
sv. 068 Ptačí strašidla
sv. 069 Šílenec s houslemi
sv. 070 Zaživa pohřben
sv. 071 Hrůzný mnich
sv. 072 Vyznavač Satanův
sv. 073 Dívka z Atlantidy
sv. 074 Oko démona

sv. 075 Zakletý mlýn
sv. 076 Pekelný jezdec Maringo
sv. 077 Monstrum z majáku
sv. 078 Přízraky
sv. 079 Mstitel se vrací
VAPIR9RA
vychází v 2. polovině měsíce
sv. 017 Poselství stínů sv. 018 Meč elfů sv. 019 Vlčí luna
suoía-euiusít)
vychází v 1. polovině měsíce sv. 063 Na křídlech lá"ky sv. 064 Prsten, hrabě a dívčí sen sv. 065 Miluji dvojčata sv. 066 Neobvyklé manželství sv. 067 Bláznivý nápad sv. 068 Začalo to jednoho letního dne
vychází v 1. polovině měsíce
sv. 043 Nepleť si soucit
s láskou
sv. 044 Hraj mi píseň lásky! sv. 045 V černých šatech
k oltáři
sv. 046 Vyveď mne z osamění! sv.047 Princ do nepohody sv. 048 Královna mého srdce
vychází v 1. polovině měsíce
sv. 016 Rodina Assmanových
sv. 017 Tajemství
sv. 018 Nosím tě hluboko v srdci
sv. 019 Dcera pradleny
sv. 020 Buď statečná, Eriko!
sv. 021 Světlo a stín
vycházív 1. polovině měsíce sv. 055 Štěstí je křehké sv. 056 Právě proto musíš žít... sv. 057 Dva otcové sv. 058 Vítejte v dětském ráji sv. 059 Když se dověděl
o svém dítěti sv. 060 Tíha minulosti
vychází v 2. polovině měsíce sv. 061 Záhada kolem Valerie sv. 062 Cesta ke štěstí sv. 063 Dědička

Lilith Edenová je dcera člověka a upírky, stvořená k jakémusi tajemnému předurčeni! Devadesát osm let prospala v živoucím domě v Sydney, avšak procitla příliš brzy - doba ještě nedozrála. Aby naplnila své poslání, musí svádět boj s upíry, kteří v ní vidí bastarda. V bojí jí pomáhá symbiont.

Symbiont je tajuplná bytost, která Lilith slouží coby oděv, ačkoli dokáže nabýt úplně jakékoli podoby. Kdysi patřil Creanně, a ta jej také předala Lilith. Symbiont se živí černou upírskou krví a svoji hostitelku neopustí do její smrti.

Landru je nejmocnější ze starých upírů a vrah Lilithina otce. Už dvě stě šedesát sedm let hledá po světě pohřešovaný Liliový kalich, upírskou nesvátost, bez které nemůže vzniknout žádný upírský dorost. Na Landruovi zřejmě spočívá nějaká vina - jaká, není dosud známo.

Nona - vlkodlačice z Afriky, je velice blízkou přítelkyní Landruovou a jeho spolubojovnicí ze starých časů.

Beth MacKinseyová je reportérkou jednoho sydneyského listu. Lilith u ní nalezla útočiště. Časem Beth poznala Lilithinu pravou totožnost; navíc se do poloviční upírky - neboť je lesbického založení -zamilovala.

Její láska se však následkem magického moru obrátila v pravý opak. Beth sice předstírá přátelství, avšak pod vlivem moru se spojila proti Lilith s Landruem.

Služebné kreatury: jestliže upír svým kousnutím zabije člověka, tento se nepromění v plnohodnotného vysavače krve, nýbrž v kreaturu, která upíra bezpodmínečně poslouchá. Na jedné straně služebná kreatura sice nemůže dál šířit upírskou nákazu, potřebuje však ke své (věčné) existenci krev, navíc s přibývajícím stářím - na rozdíl od pra-upírů - se stává stále citlivějším na světlo.

Vinou magie, jež Lilith umožňovala takřka stoletý spánek a jež se při jejím probuzení osvobodila, zmutovali wondjinové, australské stvořitelské bytosti. Chtěli zničit své původní dílo ve jménu stvoření nového.

S pomocí Esbena Storma se Lilith podařilo apokalyptické nebezpečí odvrátit. I ve smrti však jedna ze zlých stvořitelských bytostí infikovala dravé zvíře, nazývané tasmánský dábel, virem magického moru. Ten sice po zničení dravce zmizí, avšak zanechává následky: všem uzdraveným se jejich citový svět obrací naruby; ze sympatie se stává nenávist.

Tento symptom se projevil také u Beth a jejího kolegy Moskowitze. Toho využil Landru; spojil se s Beth proti nic netušící Lilith. Beth od ní má vyzvědět, jestli nezískala poloviční uplrka nějakou novou stopu Liliového kalichu.

Landru se rozhodl nenáviděnou protivnici zatím nezabíjet, nýbrž ji dál nechat pátrat po kalichu, neboť na její straně je mocný spojenec; - moc, která stále ještě sídlí v jejím rodném domě, třebaá* ten se už dávno propadl pod zem.

Lilith mezitím zoufale pátrá po prostředku proti psychickým následkům magického moru a přitom se dozví o finském odborníkovi na morové nákazy Fransu Stalheimovi. Vydává se tedy opatřit pro něho "nultého pacienta": mršinu tasmánského ďábla.

Sotva ji však předá Stalheimovi, má telefonát, jenž ji hluboce rozruší: její bývalý druh Duncan Luther, který byl před několika měsíci upíry zavražděn v Indii, se náhle ozývá z Mauritánie! Neví nic ani o své smrti, ani jak se dostal do Afriky. Úpěnlivě Lilith žádá, aby za ním přijela.

Zatímco se Lilith rychle chystá na další cestu, jen těsně propásne příjezd Stalheimova "kolegy" - nějakého doktora Landerse. Není to nikdo jiný nežli Landru, jenž chce "pomáhat" při výrobě protilátky.

Let do Mauritánie byl však komplikovanější, než plánovala: trollové způsobili zřícení letadla! Pronásledovali totiž zloděje meče elfů, jenž meč elfům ve službách trollů ukradl, ale odmítl jim ho vydat. Strážkyně meče požádala Lilith o pomoc. Společně se jim podařilo magický meč získat zpátky a Lilith opět pokračuje v cestě...

Adrian Doyle

Vlčí luna

Temnota přelezla přes okraj světa a spustila se na oázu. Třebaže Měsíc ještě nebyl v úplňku, jeho síla byla dostačující.

S tichým zašustěním shodila ze sebe žena svůj oděv a odhalila chlapecky štíhlé tělo s drobnými, pevnými ňadry.

Vzápětí se všechna ta krása ponořila do lázně sinale stříbřitého jasu.

Za zdí již smečka projevovala první příznaky nervozity.

Smečka už nechtěla a nesměla déle čekat.

Její vůdkyně vyrazila na lov...

Anais Nynová jako by pociťovala otáčení Země. Naslouchala tichu a hroužila se do obrazů, které jí nabízela noční hvězdná obloha. Byl úplněk a - alespoň zde na svahu -takřka bezvětří. Nic nerušilo intenzitu vnímání.

Takové zážitky probouzely v Anais silnou závislost.

Závislost na poušti.

Byla studentkou ornitologie a původně vlastně hodlala jen jako obyčejná turistka projet tento mauritánský konec veliké prázdnoty, které se říká Sahara.

Pak ale zaslechla vyprávění, příběhy o nepopsatelných východech slunce nad dunovým mořem, o krajině, redukované jen na to nejpodstatnější, a přece působivější než všechny, jež kdy lidská fantazie dokázala zplodit. Zajela do pouště hlouběji. Zamilovala si výlety do té absolutní samoty, neztrácející dokonce ani v nejtěsnější blízkosti jiných lidí nic ze své závratné hloubky.

Z původních tří týdnů jejích semestrálních prázdnin, které chtěla Anáis strávit v Mauritánii, se mezitím stalo půldruhého měsíce, což se těm, kdo zůstali doma, dalo asi stěží vysvětlit.

A přece se ještě nemohla vrátit. Něco - ještě chybělo.

Věděla, že by se doma nikdy nedokázala zbavit stesku po cizině, kdyby si nesplnila nejvnitřnější přání, které v ní bytostně narůstalo během všech těch jejích předchozích výletů: dnes časně zrána vyrazila s najatým džípem, dostatečnou zásobou pitné vody, dalšími zásobami a malým stanem, aby se sama utkala se Saharou na celou noc.

Tuto noc.

Neřekla nikomu, co zamýšlí. Během dnů a týdnů prožitých mezi
muslimy malikitského vyznání rychle pochopila, co může žena veřejně říkat a dělat - a co ne. Přičemž ona stále ještě požívala výhody, že je "nevěřící". Ale ani to jí nedovolovalo vše.

Ne, raději se vytratila ze svého hotelového pokoje plného švábů v naprosté tajnosti. Alespoň ti švábi jí za to budou vděčni, neboť od svého příjezdu sem již téměř vyhubila veškerou jejich populaci. Vždyť to bylo naprosto nemožné si jich nevšímat. Anáis se musela usmát při příjemném pomyšlení, jak je v tuto chvíli daleko od všech těch mnohonohých dutinových potvor.

Seděla, pohodlně opřená a zahalená do hřejivé deky, na sedadle svého otevřeného džípu a kochala se širým nekonečnem. Bezděky pomyslela na slova nějakého Berbera během jedné expedice, organizované pro turisty. Ten starý maurský vůdce karavan, jehož tvář jako by modelovaly tytéž síly, které i každou skálu na Sahaře rozdrtí v prach, charakterizoval ty nekonečné písečné duny jedinou větou: "Alláh odklidil z pouště všechno nadbytečné, abychom mohli my lidé vidět skutečnou podstatu věcí!"

Měl pravdu. Právě teď neměla Anáis nejmenší pochyby, že měl absolutní pravdu. Jela daleko - celý den přes rozpálený písek bez jakéhokoli stínu - než se dostala na toto místo, kde si mohla být jista, že tu není nikdo a nic, jen ona sama.

Moc bezpečný tento její podnik nebyl. Ale měla s sebou spolehlivý kompas a vysílačku. A za ranního úsvitu vyrazí na zpáteční cestu. A pak si -ještě opilá dojmy této noci - rezervuje letenku domů, do Paříže...

Náhle jí po celém těle naskočila husí kůže, třebaže měla přes sebe deku. A přestože jí vůbec nebyla zima.

Anáis sklonila oči od nebeské propasti.

Pouze na několik kroků od džípu stál její malý, kulatý stan, postavený pro případ, že by zrádná ospalost zvítězila nad jejími grandiózními dojmy.

Stan i džíp se nacházely v úžlabině, chráněné před větrem pískovými návějemi dostatečně vysokými, aby v případě nutnosti chránily před nejhoršími účinky písečné bouře.

To se Anáis naučila na túrách s průvodcem.

Avšak třebaže nebylo této noci nic méně pravděpodobné nežli silný, ostrým pískem bičující vítr, najednou jako by se ze vteřiny na vteřinu něco změnilo. Pořád však ještě nedokázala říci, co to je.

Pořád ještě nenarušil všeobecný mír ani nepatrný zvuk.

Anáis napadlo, že možná lidé jako ona nejsou už prostě zvyklí na tak hluboké ticho. Být skutečně jen sami se sebou.

Zde nepotřebovala k vytvoření soukromí žádné zdi. Zde byly zdmi vzdálenosti.

Anáis si přitáhla deku těsněji k tělu a opět se pokoušela hledat útočiště v okouzlujícím panoramatu.

Avšak husí kůže neustupovala. A náhle se k ní přidal ještě stísňující pocit, že ji někdo sleduje!

Zadržela dech. Poddala se akustické iluzi, jako by slyšela v žilách proudit, vlastní krev.

Když pak chtěla vystoupit z džípu, stalo se to.

Vypadal jako černý haratin. Stál nahrben a dával si od otroka přikládat na tělo šátky nasáklé ostrými esencemi. Byl zcela nahý. Byl starý. A unavený. Skřehotavým hlasem přikázal: "Buď opatrný. Staletí mě tíží. Unikám smrti už příliš dlouho, než abych ušel trestu. Myslíš si, jak jsi politováníhodný. Přitom jsi na tom nesrovnatelně lépe než já! Co byste si počali beze mě? To já se nutím jíst chléb mučedníka, abyste vy, nic netušící děti, mohly žít řádně a spořádaně. Jak jste nevděční! Čtu v tvých očích nenávist. A na mně je, abych ti je vyrval z důlků a očistil je od nejmenší poskvrnky. Přestaň na mě tak čumět! Já nejsem špatný! Jsem vaše štěstí! Beze mě byste jen vegetovali jako všichni ostatní. Já vašemu bytí dávám smysl! Sloužíte mi ku svému vlastnímu prospěchu. Nejsem snad k vám jako usilovný, spravedlivý otec? Nedávám vám i svůj poslední šat...?"

Chlapec vedle něho mlčel. Jeho oči hleděly tupě před sebe. V negroidní tváři se mu nepohnul jediný sval. Rozložil první šátek a položil jej starci na záda. Vlhký obklad mu ulpěl na kůži. Následoval druhý a třetí šátek na hruď a na kyčle.

Z kverulantových úst se vydral povzdech. "Jste moje stádečko, moje děti. Miluji každého z vás jako sebe sama. Vše, co se děje, musí tak být. Život je i utrpení. A vy ho musíte snášet, když vám ho působím. Považuješ mě za strašného. Ale všechno vidíš jen ze svého zorného úhlu. Ani netušíš, kolik to stojí sil přivést vás na správnou cestu. Vy nevděční bastardi! Umírat není trest - proměňujete se v bytí, které mně zůstává uzavřeno! Jak rád bych také já zavřel oči. Víš, co to je, nemoci najít spánek? Nikdy? Stále ve mně něco bdí. Aby vás ochraňovalo. Před vašimi vlastními chybami. To já jsem k politování, ne vy! Ty šátky, které na mě přikládáš, jsou

kletba, a ne požehnání. Skoro bych si až přál, abys jednou sáhl po špatném. Omotal by se mi kolem krku a... Ach, jen zase sklop oči. Vidím do tebe! Vím, jak rád bys mi poskytl tuto poslední službu! Nejsi hoden mé lásky. Máš obličej anděla. Bez falše. Ale já čtu i za ním. Jsi stejný jako druzí!"

Bez nejmenšího citového pohnutí přikládal otrok šátek za šátkem. Stařec se proměňoval v mumii. Poslední šátek přikryl poslední nekryté místo: hlava zmizela. Nezůstala ani nejmenší škvírka. A přece stařec dál hudroval: "Jak nenávidím pořád dokola tyto krvavé noci. Jak tuze toužím po ztraceném mládí..."

Otrok odešel.

Mumie ležela bez hnutí, a přece lamentovala dál.

Obvazy usychaly celou noc.

Pomalu.

Mládí potřebuje svůj čas.

Zvláště pak propůjčené mládí.

Náhle byl tu.

Bez varování.

Strhl jí deku z těla, uchopil Anáis za paže a s nečekanou brutalitou s ní mrštil na písek vedle auta!

Všechno to proběhlo s děsivou rychlostí.

Mužovo supění přehlušilo vše ostatní. V jasné měsíční noci zářil tradiční kroj berberských nomádů.

Zahalen od hlavy až patě položil se vší tíhou svého těla na Anáis a zápasil s ní. Nekompromisně.

Příšerná disciplína, s jakou se sem neznámý připlížil, byla náhle tatam. V okamžiku zasypal svou oběť celou tirádou nadávek v hassaniye, místním maurském nářečí.

Anáis křičela vztekem a strachem, aniž by jí v tom bránil. Když jej pak udeřila, pocítila jeho pěsti.

Tloukl ji jak žito. Systematicky jí vyháněl z těla jakýkoli odpor. Věděl přesně, co dělá. K čemu se chce protlouci.

Ale ještě nikdy, pomyslela si Anáis s trpkým poznáním, nedostal žádnou oběť tak jako mě, naservírovanou jako na stříbrném podnosu...

Jak mohla být takový blázen! Jak...

Zvedl ji jako loutku a vlekl ji ke stanu. Když ji pak hodil na molitanovou matraci a strhal z ní oblečení, sotva ještě byla schopná něco vidět. Oči měla zalité slzami a ve stanu byla podstatně větší tma než venku.

Maurovi to nevadilo. Nijak ho to neodradilo od toho, aby si ji rozbalil jako dárek nadělený sobě samému. S každým stržením dalšího kusu oděvu ji udeřil. A tu a tam štěkl: "Já jsem beidan! Přestaň se bránit! Pro nevěřící, jako jsi ty, je to čest!"

Anáis se hrozila toho, co bude následovat. Hrozila se tohoto chlapa, který si říkal beidan - "bílý" a chystal se ukojit se na ní, jako na pouhém bezduchém kusu masa. Ještě jednou se proti němu vzepřela. Avšak vzápětí dostala pěstí do brady

a na krátkou chvíli upadla do bezvědomí.

Když opět přišla k sobě, pokoušel se právě do ní vniknout. Sice ho neviděla, nicméně i tak předváděl dostatečnou nešikovnost při provádění svého hnusného záměru.

Anáis vykřikla a plivla mu do tváře.

Její mučitel strnul ve svém hledacím úsilí, ještě než dosáhl cíle.

Náhle se pouštní noc rozezněla jakýmsi příšerně hlubokým zvukem. A byl to ten zvuk, nikoli Anáis, co Maura přimělo přestat.

Anáis se modlila, aby zůstalo při tom. Třebaže nedoufala.

Náhle se do děsivého vytí vmísil ještě děsivější, táhlý, nelidský výkřik a pak zas náhle bez jakéhokoli přechodu umlkl.

Beidanovo tělo se mlčky odtrhlo od Anáis. Podle zvuků poznala, že vylezl ven ze stanu a s čímsi venku rachotí.

Anáis zůstala ležet.

Nebyla s to sebrat nejmenší množství energie.

Třebaže Berber nedokončil svůj záměr, vířila jí mozkem čirá nenávist. V tu chvíli byla schopna ho zabít.

A opět nocí zazněl ten strašlivý hlas. Anáis nedokázala určit, jak blízko či daleko je jeho původce.

Hluk, který působil Maur venku před stanem, netrval dlouho. Spěch, s jakým se pak počaly jeho kroky vzdalovat, připomínal útěk.

Má strach, pomyslila si Anáis a marně v sobě shledávala pocit zadostiučinění.

Znovu zavládlo všude ticho.

Ale Anáis se stále nehýbala. Upadla do mučivého polospánku, ze kterého se několikrát vyděšeně vytrhla, když se jí zdálo, že se její trýznitel vrací.

Teprve když se do stanu vplížilo slunce, zbavila se své strnulosti a se vzlykáním se dala do shledávání svého oblečení. Po čtyřech pak vylezla ven.

Džíp stál jako hmyz ztuhlý mrazem. Beidan, jak se dalo čekat, dotáhl práci do konce. Tohle auto se už nehne z místa. Půda pod ním byla temně zbarvena a čpěla ostrým zápachem. V nádrži byla díra, velká jako pěst. Veškeré kanystry, jež obsahovaly pitnou vodu nebo benzin, ležely vyprázdněné v písku.

Také kompas a vysílačka zmizely.

Snímání obvazů s následujícím omýváním a natíráním olejem opět vzbudilo u kverulanta s příliš tenkou kůží nelibost. Když vystoupil z teplé vody, oddal se zkušeným rukám, které hnětly a prokrvovaly jeho vyhlazenou kůži. Jeho pohled spočinul blahovolně na otrokovi.

"Jsi něžný jako dívka," řekl mírně. "Snad bych to přece jen měl s tebou ještě zkusit..."

Abid na okamžik ustal ve své práci. Jeho oči se snažily o výraz, a třebaže jen o výraz strachu, nepodařilo se mu to. Vše, co byla jeho tvář schopna vyjadřovat, byla jen prázdnota ze všech nejprázdnější.

"Kdyby jen ty síly nemizely tak rychle," vzdychl pán oázy. "A kdybych to už neslíbil mé nejmilejší..." Neradostně se zasmál a odstrčil chlapce od sebe. Potom mu přikázal, aby přinesl jeho dnešní oblečení. "Jak hedvábně mě hladí po kůži," rozplýval se. "Jak to dokáže probudit duchy, kteří jako by už byli pohřbeni. Vidíš, jak mnou pulzuje síla? Snad bych s tebou přece jenom měl...?"

Zavrtěl hlavou a s konečnou platností odehnal chlapce z dohledu. Sám ještě chvíli setrval u studny svého mládí, než se vydal vyhledat svoji nejmilejší - aby jí všechnu sílu a elán obětoval na oltáři jejího těla.

Jako vždy po úplňkové noci.

Po každém lovu.

Vodu, blesklo Anáis hlavou.

Potřebuje vodu, aby neumřela. Už teď měla hrdlo naprosto vysušené. Neměla už ani žádné sliny. Polykání jí způsobovalo prudkou bolest.

Sledoval ji ten Maur už od jejího odjezdu z města, anebo patřil k nějaké projíždějící karavaně?

Anáis se otřásla, když na něho jen pomyslila.

Kdyby byla řekla v hotelu nebo v půjčovně aut, kam má namířeno, mohla by počítat s pomocí. Jenže to neudělala.

Její jedinou nadějí bylo sledovat nazpět stopu pneumatik vlastního vozu. Ale pronikla příliš hluboko do tohoto dunového moře. Skoro celý den jízdy. To byla nejjednodušší matematika: pěšky bude potřebovat nejmíň třikrát tolik.

Proč mi to udělal? Nikdo ho nenajde a nepožene ho k zodpovědnosti -nikdy!

Snad to bylo právě ono, co ji přimělo k tomu, aby kladla znovu a znovu jednu nohu před druhou. Stačila jedna jediná noc, aby zničila její vysoké mínění o hrdých pouštních válečnících.

Zuřivě se vlekla dál.

Nedělala si naději.

Ani tu nejmenší.

A přece překonala tento první den i mrazivou noc, a pak se proti ní spikl i vítr. Jedinou stopu, kterou mohla sledovat, zavál...

"Zítra," řekl, "lov končí. Nenávidím dny, které následují. Jež jsou pro mou touhu územím nikoho. Kdybych jen našel kouzlo, jak získat sílu a mládí natrvalo, jako ten tisíciletý bastard...!"

Jeho slova se zalykala pohrdáním. Avšak nevyslovil jméno toho, jímž tak pohrdal. Pohledem provrtával to krásné stvoření, které se k němu uchýlilo po východu slunce. Na které čekal. Do kterého byl blázen. A ona, hlodaly v něm známé pochybnosti. Do koho je ona blázen? Bylo by to až příliš pěkné, kdybych to měl být já. Ale nejsem. Já znám jméno toho proklatce...

"Nech toho!" vyštěkla. "Přestaň se chovat jako baba! Což sis dost neužil toho, co jsem ti právě dala? To musíš pokaždé začínat znovu?"

Ležel docela vysílen. Když se na sebe lépe podíval, mohl sledovat, jak se mu opět tvoří vrásky. Jak kouzlo pomíjí.

Jako by mě vysávala. Můj život. Má iluze mládí...

V takových chvílích zapomínal, že i on je pánem oázy. Že oba vládnou tomuto místu. Už tak dlouhou dobu.

"Proč to pro něho děláš? Myslel jsem, že jsi ho už konečně přemohla..."

Zasmála se hrdelním smíchem. Zraňujícím. Vyzývavým. "Nepatřím nikomu! Ani tobě, ani jemu! Ty nevíš, co jeho a mě spojuje - on neví, co spojuje tebe a mě. Ale on to akceptuje. Proč jen ty jsi tak malicherný? Je to jen taková malá služba - nic víc. Slíbil, že to nebude dlouho trvat."

"Kdy se tu objekt té služby objeví?"

Pokrčila rameny, přičemž se její malá pevná ňadra pohnula. Nedokázal odolat pokušení pohladit je.

"Nevím přesně. Brzy..."

"A on? On se sem taky odváží?"

Předklonila se a políbila jej na břicho. Jazykem ucítila navracející se rýhy, šířící se po jeho opotřebovaném těle. "Možná bych ti měla darovat to, co mě udržuje mladou," nabídla a zle se přitom usmála.

"Na to nesmíš ani pomyslet," odpověděl stroze. "Už takto jsem otrokem měsíčního cyklu. Svým způsobem. Nechci se navíc ještě stát zvířetem!"

"Jako já."

"Jako ty."

Znovu ji přitáhl k sobě a líbal ji vpadlými rty. Jako by jí to vůbec nevadilo. Jak skvěle se dokázala přetvařovat. Jak tuze ji miloval.

Zbožňoval.

A nenáviděl.

Slunce trčelo v zenitu jak zabetonované.

Nepohlo se ani o úhlovou sekundu.

Anáis Nynová stále zírala vzhůru. Byl to její druhý den v žhavém dechu Sahary. Písečnou bouři, která se ukázala být poměrně neškodnou, přežila v pořádku. Avšak nyní již byly veškeré stopy po pneumatikách jejího auta smazány věčně převívaným pouštním pískem.

Stejně tak dobře bych se mohla položit na zem a naposledy se ještě opalovat, napadlo ji. Nemusela bych se už déle trmácet mořem, které by ani Mojžíš nedokázal rozdělit!

Ta myšlenka ji docela pobavila.

Než se znovu nadechla žhavého vzduchu.

Pak klopýtala dál.

Oslepena pohledem k nebi.

Oslepena pískem.

Její nohy se už dávno pohybovaly naprosto automaticky. Jako by byly na setrvačník. Seshora - z myšlenkové centrály - nepřicházelo už nic.

Anáisin mozek byl jako vylouhovaný. Vyhořelý. Vyprahlý.

Stejně jako ústa. Jako hrdlo. Jako plíce.

Dospěla už dokonce tak daleko, že si olizovala pot z paží. Ale žádnou úlevu jí to nepřineslo. Sůl se jí vysrážela na rtech. Od té doby pálily jako oheň. A nakonec se přestala i potit.

Stále ještě doufala, že ji někdo najde. Ať si třeba karavana takových, jako byl ten, co se ji pokusil znásilnit.

Podržela by jim.

Všechny by je poslala k čertu...

Její černé myšlenky náhle zmizely, jako když utne.

Anáis něco uviděla.

Uprostřed zářivě se třpytících písečných vln byl temný bod. O nic větší než mušinec na stínidle lampy v domě její babičky, kam jako malé děvče jezdívala každé léto. Na venkov, daleko od Paříže...

Hluboce truchlivý, sentimentální pocit ji hrozil pohltit ještě dřív, než zjistí, co vlastně je ten bod uprostřed monotónní jednotvárnosti.

Bod ležel ve směru, který se Anáis pokoušela udržet od chvíle, kdy ztratila stopy džípu.

Jen aby to nebyl ten džíp! pomyslela si úpěnlivě. Bože na nebi, jestli existuješ, nenech mě běhat v kruhu...!

Druhý den se nachyloval ke svému konci, když Anáis překonala vzdálenost k tomu neznámému objektu.

Nebyl to džíp. Byl to strašlivě zřízený velbloud.

Anáis klopýtala dál, třebaže již poznala, co to je. Byla na konci sil. Zkrvavělá zdechlina ji neděsila. Ve svém stavu byla toho názoru, že je schopna napít se čehokoli, jen když to bude něco tekutého, něco více osvěžujícího, než je písek.

Ještě než se dostala až k bestiálně roztrhanému zvířeti, objevila sevřenou pěst, trčící z písku.

Anáis zamrazilo.

Pochopila: nějaký člověk tu přišel o život. I se svým jízdním zvířetem!

Nemohlo to být moc dávno. Zdálo se, že ten muž je zcela zasypán pískem. Zvláštní, že taky velbloud není aspoň zčásti zasypaný...

Anáis se ruky dotkla špičkou boty.

A ruka upadla.

Upadla?

Utlumené studentčino myšlení potřebovalo trochu víc času. Pod pískem docela určitě nebyl pohřben žádný člověk. Ta pěst, utržená od zbytku paže snad někde v půli předloktí, byla prostě jen tak zapíchnuta do písku!

Co se stalo?

Zatímco Anáisiny myšlenky kroužily kolem této otázky, vyhrabávala si dívka z posledních sil jamku ve stínu velbloudí mršiny a vlezla si do ní.

Jednu nebo dvě hodiny ležela a pokoušela se přemoci se, aby se pokusila napít velbloudovy krve, sváření se na slunci. Zdálo se jí to být poslední šancí, jak trochu odvrátit definitivní konec.

Pak ji ale napadlo něco jiného. Velbloud byl příliš velký, než aby s ním jen o centimetr dokázala pohnout. Anáis se spokojila s tím, že začala na druhé straně odhrabávat písek zpod ztuhlého těla. Už po pár minutách na cosi narazila. Na něco, co při pádu zůstalo pohřbeno pod tělem.

Na sedlovou brašnu.

A na kožený vak s vodou - jenže prasklý...

Anáis se s pečlivostí archeologa zaměřila právě na něj. Srdce jí poskočilo radostí, když zjistila, že všechny voda z něj nevytekla. Zůstalo asi půl litru. Mršina ji zachránila před odpařením.

Anáis lačně pila. Všechno. Do poslední kapičky. Rozum, který jí velel, aby s vodou lépe hospodařila, byl přehlušen hlasem jejího vyschlého těla.

Když pak prohledávala sedlovou brašnu, našla v ní trochu sušeného masa a ...vysílačku.

Tentokrát nepotřebovala dlouho přemýšlet, aby pochopila, že to je její vysílačka. Z čehož se dalo snadno vypočítat, komu patřila ta pěst, a toto poznání ji zasáhlo jako rána na žaludek.

Ovšem bez autobaterie džípu jí byla vysílačka na nic. Toto nebyl ruční přístroj na monočlánky.

Anáis se rozhlédla kolem dokola. Její myšlení poněkud pookřálo. Slunce zapadalo. Nejhorší žár ustával.

Kdo asi potrestal toho zkurvysyna za to, co jí udělal...?

Anáisina ústa se zkřivila ve výraz, který zděsil i ji samu.

Výraz nenávistného zadostiučinění.

Stále ještě se nacházela na pokraji šílenství.

Obešla mršinu.

Ale ani v širším okruhu neležela beidanova mrtvola. A kde je kompas, který jí taky ukradl? V sedlové brašně ne.

Že by se odplazil - bez ruky -pryč? S kompasem?

Anáis zavrtěla hlavou. Byla přesvědčená, že kočovník nepotřebuje žádnou pomůcku tohoto druhu, aby se dokázal zorientovat v poušti.

Ona sama se však podle hvězd orientovat neuměla.

Našla v písku spoustu stop, které mohly pocházet od zvířat velkých asi jako pes, která jezdce sledovala až sem na místo, kde nyní ležel zcepenělý velbloud - byly to stopy celé smečky, která se pak zase vrátila směrem odkud beidan přijel.

Mezi tím byla jen jedna jediná stopa, která snad patřila člověku -třebaže se to v nestálém písku dalo jen těžko určit.

A protože tyto stopy doprovázely už stopy velblouda, dalo se usuzovat, že by snad mohly patřit beidanovi, jenž vedl velblouda na oprati a pak, těžce zraněný, uprchl...

Anáis ještě dlouho přemýšlela o všem možném.

Nakonec se však rozhodla vzít vysílačku s sebou a vrátit se zpět po velbloudových stopách. Musejí vést poblíž jejího džípu. Odsud pak bude moci vyslat nouzové volání, které někdo uslyší.

Pravděpodobnost zdaru takové akce se jevila Anáis mnohem větší, než zbůhdarma dál hledat pomoc na vlastní pěst. Neměla by šanci dojít ani k žádné silnici, ani lidským obydlím. Taky připouštěla, že se pravděpodobně nevzdálila nijak daleko od svého auta. Bez kompasu určitě v této pustině běhala v kruhu. Snad jí to bude k džípu trvat jen dvě nebo tři hodiny. A už tuto noc bude moci zavolat pomoc a zítra ráno...

Zmobilizovala síly, o kterých ani netušila, že je ještě má.

Potácela se směrem, odkud přišel velbloud.

I ta neznámá smečka zmizela stejným směrem. Tím se ale Anáis nedala zastrašit.

Co mohla ztratit? Mohla jedině získat.

Krátce po příchodu jasné, měsíčné noci našla mrtvého.

Avšak nebyl to beidan.

Vypadal spíš jako Anáisin krajan. Každopádně to nebyl Arab a taky mu, jakkoli byl zle zřízený, nechyběla ruka.

Jinak mu však chybělo skoro všechno. Ty bestie ho okousaly na kost.

Ty samé, které rozsápaly velblouda?

Zřejmě.

Stopy u této mrtvoly byly ještě četnější a zmatenější, takže se z nich nedalo vyčíst vůbec nic. Navíc si Anáisiny smysly pohrávaly s její vyděšenou fantazií, takže stále měla pocit, že vnímá něco, co naprosto nemohlo být skutečné.

Hlasy. Stíny pohybující se v temnotě. Avšak vytí těch hrozných zvířat mezi nimi nebylo.

Mrtvý u sebe neměl žádné doklady. Nic, co by mohlo nějak vypovídat o jeho identitě nebo původu. Jak se Anáis zdálo, musel sem dojít pěšky.

Jestliže je tomu ale tak, pak se musí nacházet docela blízko nějakého lidského sídliště...

Celou noc se Anáis potácela větrem ovívanými pouštními písky. Ani si nevšimla, že už vlastně ani nesleduje žádnou určitou stopu. Její skomírající tělo otupělo vůči veškeré bolesti, proti veškerým pocitům. Ta troška vody nebyla nic než kapka, dopadla na horký kámen. Nemohla nahradit všechnu tekutinu, kterou ztratila během těch nekonečných hodin.

Když se už počalo rozednívat, Anáis se zhroutila. Její tělo vypovědělo službu, jako by hodlalo jen vyčkat konce tmy, aby ji pak poslalo to temnot věčných.

Před ní - ve směru vycházející žhavé koule - se jako fáta morgana vznášel obraz zelené, stinné oázy, od níž kráčela směrem k Anáis s laskavým úsměvem nádherná žena bez závoje.

Žena, na které něco (co?) nebylo v pořádku.

Anáis opustily smysly.

O několik týdnů později

Mauritánie, Bir el Khzaim, letiště

Arabové, přinejmenším právě tak čistokrevní a ušlechtilí jako světově proslulí koně stejného jména, kroužili kolem černovlasé ženy s půvabným obličejem a nefritovýma očima jako můry kolem lampy.

Nikdo z nich netušil, že Lilith Edenová jen navenek září jako hvězda do tmy. Její úsměv, všechna její krása, to vše byla jen maškaráda. Hluboko uvnitř v ní panovala stále častěji nejtemnější noc.

Od té doby, co byla sama.

Úplně sama.

Zážitky z Finska se přiřadily plynule k řetězu zhmotnělých nočních můr, jakkoli tento sen výjimečně zase jednou dopadl dobře. Jenom nerada vzpomínala na to, co měla za sebou. Dokonce i vlastní důvod její cesty do Evropy byl prozatím odsunut do pozadí.

Nyní myslela téměř výhradně jen na Duncanův zmatený telefonát... Jeho úpěnlivé prosby, ať přijede za ním, ať mu pomůže...

Ani slovo vysvětlení, jak se mrtvý dostal z Indie na černý kontinent a jakým pohádkovým způsobem vstal z mrtvých, celý ten telefonát byl až příliš uspěchaný...!

V jednom z rozhrkaných taxíků, stojících před letištěm, se Lilith podařilo uniknout svým tvrdohlavým "ctitelům". Jízda horkem rozpálenými ulicemi, takřka bez jediného stínu, zato však ucpanými lidmi a benzinovými kočáry, byla pro ni utrpením.

Nasávala vzduch, který i zde, jako všude na světě, měl svůj vlastní specifický charakter. Jeho vůně doléhaly k jejímu nosu, takřka již odvyklému pachu krve, jakož i k suchému, žíznícímu patru.

Takřka odvyklému krvi...? Co ji to zase napadá za nesmysly?

Nasytila se krátce předtím, nežli

nastoupila druhou část své přerušené cesty do Mauritánie. Jakéhosi stoprocentního zálesáka přiměla k darování krve; jen sexuálně zůstávala zdaleka neuspokojena.

To se musí změnit.

Brzy.

Nejprve ale chtěla mít za sebou setkání s Duncanem. Co možná nejrychleji. Chtěla ho najít a odhalit čertovinu, kterou s ním - a také s ní! - měli za lubem.

Už od chvíle, kdy letadlo přistálo, byla stále ve střehu.

Vyhlížela upíry.

Byla si jista, že ji očekávají. Upíři udělali z Duncana kreaturu a z nějakého - dosud nezjištěného důvodu -jej zavlekli sem. A poručili mu, aby ji sem vylákal.

Lilith si stále ještě nedokázala představit, co za tím přesně vězí. Nemělo žádnou logiku, aby se jí upíři snažili podvrhnout jejího mrtvého přítele, ovládaného upíří nákazou. Bylo nemožné, aby byli tak naivní, že by věřili, že se Lilith nechá oklamat nějakou kreaturou -či dokonce ovládnout. Dostatečně jim už ukázala, že si dokáže chránit svoji kůži. I klanu v Dillí. A také -Landruovi.

Její úhlavní nepřítel jí byl stále v patách.

Od Coddovy smrti v zahradě soumraku to věděla. Od chvíle, kdy Paulovi (tomu silnému, pěknému, prodejnému Paulovi) pustil svým typicky nenapodobitelným způsobem žilou.

Landru přežil nepálské dobrodružství stejně jako ona.

Vězí snad i za tím podvodem s Duncanem on?

Lilith stále ještě potají počítala s jednou možností, stejně jednoduchou jako i smysluplnou: někdo - snad dokonce sám Landru - pomocí magie Duncanův hlas imitoval. Perfektně okopíroval. Dost možná nečeká na cílové adrese Duncanovo tělo znehodnocené v kreaturu, nýbrž Landru osobně!

Dost možná, že sledoval její stopy ze Sydney, Přes Helsinki a Ivalo až do Stalheimovy laboratoře na "Laponském pekle" a pak jí...

Lilithin bledý obličej ještě víc ztratil na barvě, když ji napadlo, že by snad mohl Landru hovor jen nafingovat, aby ji odlákal od Stalheima. Aby mu mohl zabránit vyrobit sérum proti stále ještě působícím vedlejším účinkům krysího moru...!

Jak to, že nepomyslela na tuto možnost hned?

Protože tě ten telefonát nadobro zblbnul! odpověděl jí její vlastní rozum. Protože jsi už předtím byla úplně zblblá z Bethina vyhazovu!

Samozřejmě, všechno do sebe zapadalo.

Rozhodla se proto hned z hotelu vědci zavolat.

Po zbytek cesty se pak snažila rozptýlit nasáváním atmosféry bílého města. Bílá zde všude naprosto převažovala. Bílá nejlépe kompenzovala všude přítomné horko.

Řidič byl jen proto tak mlčenlivý, že ho musela zhypnotizovat. V jeho taxíku nebylo křeslo spolujezdce. Namísto něho se nacházela improvizovaná "kuchyňka". V desce stolu byly četné otvory obsahující všechny potřeby pro přípravu jídla a čaje. Zákazník se tedy mohl ve voze posadit jedině na zadní sedadlo. A když řidič uviděl ve zpětném zrcátku jen její rozmazaný odraz, znejistěl.

A tak Lilith musela podniknout odpovídající opatření.

Nyní si užívala oné absence žvanivosti, kterou již dostatečně poznala při letištních kontrolách. Její doklady, vystavené provizorně v Helsinkách, nenarazily nikde na žádnou výtku, třebaže v nich chyběla fotografie. A přece dříve nebo později bude jednoho dne muset také tento problém vyřešit. Čím častěji překračovala hranice, tím nutněji potřebovala naprosto perfektní falešné doklady. A k takovým patří i fotografie. Zatím však nepřišla na žádný způsob, jak oklamat neúprosnou čočku fotoaparátu. Na celuloidu vždycky vypadala jako v zrcadle: nikoli sice úplně neviditelná jako čistokrevný upír, avšak úplně rozmazaná a bez obrysů!

Měla jsem se nechat vyfotografovat tenkrát tam za zrcadly a obrázek si vzít s sebou, pomyslela si sebeironicky.

Ale tam k tomu nebyla vhodná příležitost, neboť tam nebyl ani žádný fotoaparát. Veškerý "pokrok" se tam zastavil na úrovni roku 1728...

Vůz zastavil.

Lilith si nechala od řidiče vyplatit veškerý obsah jeho peněženky, aby měla po ruce pár dinárů na různé drobné odměny za očekávané služby. Pak si ještě nechala od "dobrovolně okradeného" napsat adresu na lísteček, který si schovala k penězům.

Bez zavazadel -jak bylo u ní při cestování zvykem - vystoupila a prošla neustále se otáčejícími dveřmi do foyeru hotelu, ze kterého Duncan telefonoval. A rázem pocítila kolem sebe atmosféru strachu.

Barokní elegance a náhlý pocit, že je již očekávána, se Lilith zmocnily už na druhé straně dveří, kde byl naprosto normální ospalý polední provoz.Všechny oči - alespoň zaměstnanců - spočinuly na ní.

To nebyla jen fantazie.

To bylo...

"Přejete si pokoj?"

Hubený muž s brýlemi v úzkém obličeji na ni promluvil dřív, než se nadála. Lilith se po něm podívala úkosem a posledních pár kroků poněkud zvolnila.

"Ne," řekla. "Mám tu schůzku."

"S nějakým hostem?"

Přikývla.

"Jak se jmenuje?"

"Luther. Duncan Luther."

V temných očích za brýlemi se zablýsklo. Aniž by se podíval do knihy hostů, řekl: "Jdete pozdě. On už odcestoval."

V jeho nosovém hlase nebylo ani stopy po nějaké lítosti.

Lilith však byla jako elektrizována. Každopádně jí recepční potvrdil, že tu Duncan byl. "Kdy to bylo? Víte, kam odtud...odcestoval? Mohl byste mi ho popsat?"

Její poslední prosba narazila na zjevný údiv. "Vy nevíte, jak vypadá?"

"Ne," zalhala. "Znám pouze jeho jméno. Měli jsme - obchodní schůzku."

Detailní popis, jímž se arabský hotelový zaměstnanec předvedl jako zdatný pozorovatel, pak odstranil zbytek jejích pochybností. Současně pak Lilith svým mimolidským instinktem pátrala po něčem, co by svědčilo o tom, že by snad mohl být recepční ovládán nějakou nadřazenou bytostí a v jejích službách teď servírovat pečlivě připravené lži.

Ve službách Landruových.

Ale nepřišla na nic. S výjimkou všudypřítomného strachu, který mohl mít celou spoustu nejrůznějších příčin.

"Kdy odcestoval? Byl sám?" naléhala Lilith.

"Dnes ráno." Recepční se poškrábal na zátylku. Choval se dost afektovaně. Jako když herec na jevišti zapomene text a čeká na narážku skryté nápovědy.

"Sám?" opakovala Lilith, která si jeho chování vyložila po svém. Přistrčila muži přes pult několik bankovek z těch, které vzala taxikáři. Diskrétně.

V zaměstnancových očích se opět zablýsklo.

"Zničehonic," dozvěděla se rázem nečekaný detail. "Při snídani měl návštěvu nějakého starého muže..."

"Odkud to víte?"

"Ten starý se mě ptal po panu Lutherovi."

"Znal jste ho?"

"Toho starého?" Recepční zavrtěl hlavou.

"Evropan?"

"Berber."

"Co bylo pak?"

"Pan Luther přišel ke mně a vyžádal si účet. Řekl, že musí bez prodlení odjet."

"Kam?"

Mýlila se, anebo skutečně projela obličejem jejího informátora krátká křeč?

"Do El Nabhalovy oázy."

Lilith na něho mlčky zírala.

On zíral na ni.

Polkla a zeptala se: "Měl u sebe pan Luther papíry, když se tu zapisoval? Nějaké doklady? Viděl jste je?"

Recepční přikývl.

"A on - snídal? Jste si úplně jist?"

Recepční se upjatě usmál. "Nestál jsem nad ním, jak si můžete myslet. Nepočítáme našim hostům každé sousto..."

" Kdo by mi mohl o tom poskytnout informaci?" zeptala se Lilith, nevšímajíc si jeho ironie.

Recepční poněkud váhavě ukázal na dveře, vedoucí do sousedního sálu. "Zeptejte se personálu, který tam uvnitř obsluhuje. Ti vám snad budou moci odpovědět."

Zřejmě měl na jazyku a zvláště pak na srdci ještě víc, ale neodvážil se již nic říci.

Lilith ho nechala stát.

Kreatury nejedí a nepijí. Nebo

lespoň určitě ne chlebíčky a kávu.

Kdyby se však potvrdila Lutherova snídaně, či jeho jiné jídlo, a Lilith měla pocit, že nebyla obelhána, pak musela začít přemýšlet jinak. Co nejrychleji- A musí ho najít, neboť by se mohl nacházet ve skutečném nebezpečí. Protože za

tímto je víc než jenom nějaká primitivní past. Protože...

Lilith prošla lítacími dveřmi do jídelny, kde již byly stoly prostřeny k obědu.

Pěkný chlapec, snad o něco mladší, než na kolik vypadala ona, jí vyšel vstříc. Lilith potlačila naléhavé pokušení žádat od něho víc než jen informace.

"Ty tady obsluhuješ?" zeptala se hrdelním hlasem.

Přikývl a nestoudně si ji prohlížel. (Stejně jako ona jeho).

"Taky dnes ráno?"

"Brzy začínám, abych mohl brzy končit. Život není jen samá práce..."

Lilith náhle jako by pocítila v hrudi krátké, horké píchnutí. Bezděky si vzpomněla na Beth, která krátce před jejich rozchodem říkala totéž.

"Jak se jmenuješ?"

"Džebal."

Zeptala se Džebala na totéž, co předtím recepčního. Ochotně jí odpověděl. Ano, pan Luther si dopřával-a jak!

"A viděl jsi taky, že dostal návštěvu?"

Džebal přikývl. "Nějaký Berber. Velice starý, velice protivný, velice...," usmál se, "... lakomý."

Lilith pochopila jeho výmluvné gesto. Další zmuchlaná bankovka změnila majitele.

"Viděl jsi ho už někdy předtím, anebo potom?"

"Ne."

"Slyšel jsi, kam chtěl pan Luther tak zničehonic najednou odjet?"

Džebal na ni důvěřivě pohlédl. "Ale ne. Měl jsem spoustu práce. Neposlouchám, co si hosté šuškají - ani když to slyším...!"

Když pak Lilith hodlala jeho profesionální étos poněkud ochladit další bankovkou, rozhodně se ohradil. "Jak jsem už řekl: nic jsem neslyšel..."

Lilith na něho chvíli mlčky hleděla. Opět pocítila neklid, který v ní probouzely jeho čiperné oči.

...patro, skoro odvyklé krvi...

"Víš," zeptala se poněkud drsně, potlačujíc své vzrušení, "jak se dá co nejrychleji dostat do El Nabhalovy oázy?"

Vnitřně se otřásla, když zopakovala nahlas jméno místa, které se dozvěděla v recepci. Jazyk jí vázl na těch slabikách, které slyšela před nějakým časem na jiném místě, u jiných úst a v jiné souvislosti.

Náhody tohoto druhu neexistují.

Džebal zavrtěl hlavou.

"Opravdu ne?"

Trval na svém, nicméně aspoň jí doporučil místní karavanseráj uprostřed bazaru. Tam, jak soudil, se určitě najde nějaký místní průvodce pouští, který se pro mrzký mamon nebude zdráhat vyhovět turistům v čemkoli. Jeho narážka však nevzbudila u Lilith nic víc než náznak úsměvu. V myšlenkách už byla zase plně zaměstnána záhadami kolem nejasného Duncanova osudu.

Opustila hotel.

Bylo až nezvyklé, jak se její přizpůsobivé šaty proměnily tak, že ji zahalovaly od kotníků až ke krku. Ale tváří v tvář islámským horlivcům bylo radno se přizpůsobit způsobu oblékání, běžnému v arabských zemích. Už v letadle krátce

před přistáním byli poučeni prostřednictvím letadlového rozhlasu, jak se na návštěvě Mauritánie chovat a zabránit vzniku zbytečného napětí.

Kromě islámských představ o správném oblečení se - podobně jako v Indii - považuje za nevhodné používat "nečistou" levou ruku při styku s domorodci. A protože Lilith dokázala stejnou mírou užívat obou rukou, předsevzala si, že si musí v tomto ohledu dávat pozor.

Ještě před hotelem se zeptala nějakého malého chlapce na cestu k bazaru. To byla chyba, třebaže jí to slovy i gesty dostatečně vysvětlil. Vůbec působil již ve svém útlém věku jako zmenšená kopie svého neznámého otce. Dospělý v miniaturním vydání.

Hrst dirhamů, kterou mu Lilith nakonec dala za odměnu, přilákala okamžitě z bočních uliček celou smečku žebrajících dětí a Lilith musela přiznat, že se raději měla zeptat někoho dospělého.

Děti se k ní vrhly. Nikdo jí nechtěl věřit, že už všechny drobné rozdala. Nebojácně, dotěrně, ba až nepokrytě agresivně se Lilith přilepily na paty. Dokonce i chlapec, který už od ní něco dostal, se připojil k této štvanici. Možná však jen proto, aby nebyl nápadný.

Krátce před příchodem na bazar si vyčíhala vhodnou příležitost. Ujistila se, že kromě dětí není nikdo poblíž. A pak jim na několik vteřin ukázala svoji druhou tvář.

V okamžiku se banda s řevem rozletěla do všech stran.

Lilith jen doufala, že nikde neudělají poplach. A i kdyby - kdo by věřil historkám takových malých zlodějíčků?

Chvíli nato se vnořila do pestrého reje bazaru.

A opět byla zdržována.

Malý, tlustý obchodník s koberci

se jí vrhl do cesty, ověšený všemi možnými vzorky. Skromnost, s jakou vychvaloval svoje zboží, odsoudila Lilith k delší nemluvnosti.

"Zapomeň na všechny ty pijavice u jiných krámků, ó ženo všech žen! Jestli chceš získat koberec bez hmyzu i zlých kouzel a setrvat na tomto koberci, pak jej kup u Abn el Gurk Ben Amar Chat Ibn Lot Fuddela Pátého - u nikoho jiného...!" Poškrabal se za svýma obrovskýma ušima a pokračoval o něco důvěrnějším tónem: "Ale kdybys chtěla bezpodmínečně mít v koberci nějaký hmyz nebo zlé kouzlo, pak dostaneš nejlepší hmyz a nejlepší zlé kouzlo rovněž u

Abn el Gurk Ben Amar Chat Ibn Lot Fuddela Pátého! Nemysli si, každý, kdo tu má svůj krám tak dlouho jako já, ti může dosvědčit, že máš co do činění s mužem vskutku počestným. Mé slovo na to, že ten koberec vydrží... Co je? Co si tak poležet na zkoušku...?"

Lilith stále ještě nevěděla, jestli ho má obdivovat, nebo odstrčit stranou.

"Máš taky létající koberce?" zeptala se nakonec

"Teď momentálně ne. Ale mohu objednat. Abn el Gurk Ben Amar Chat Ibn Lot Fuddel Pátý může objednat všechno! Jak by měl být velký? Ručně tkaný, anebo na stroji? Ano, také výrobci kouzelných koberců musejí jít s dobou, aby byli schopní konkurence. Všechno je jen otázkou ceny. Otázka ceny: odkud jsi přišla, ženo všech žen? Ještě bys mohla starého muže jako já přivést na škodlivé myšlenky - třeba na myšlenky na rabat! Když mě..." Jeho chlupatý jazyk olízl odulé rty! (Lilith ještě nikdy neviděla u nikoho chlupy na jazyku.)

Avšak nejen proto si uchovala Abn el Gurk Ben Amar Chat Ibn Lot Fuddela Pátého ve vzpomínce.

"Když ti...?"

"Mohla bys ode mě koupit dva létající koberce!" zašklebil se špekatý Orientálec, ověšený vzorky koberců.

"To je tvoje podmínka?"

"Každá jiná by už hraničila s rouháním," odpověděl s hlubokým povzdechem, kroucením očima a pažemi, rezignovaně zvednutýma k bezmračnému nebi. "Alláh mě jistě nepotrestal touto vizáží, aby se do mě zbláznila taková bytost, jako jsi ty... Alláh je hrozný. Kochá se z mého neštěstí při flirtování s krásnými ženami..."

Lilith si ještě jednou změřila Abn el Gurk Ben Amar Chat Ibn Lot Fuddela Pátého od hlavy až k patě. A než se pak s konečnou platností otočila a opustila jej, ještě souhlasně přikývla a řekla: "Myslím, že on ví, co dělá."

A zatímco poprvé neschopnost slova trochu trvaleji uzavřela rty Abn el Gurk Ben Amar Chat Ibn Lot Fuddela Pátého, Lilith dál pokračovala v cestě.

Stan vůdce karavan Erga Ubariho, který jí Džebal doporučil, se tyčil zhruba uprostřed stinné, arkádami vroubené části bazaru.

Abna el Atakdál Lilith setřásla a určitě taky již natrvalo řádně naštvala. Jiní obchodníci, ani z poloviny tak originální ve vychvalování svého zboží, nastoupili na jeho místo.

Lilith nevěděla, co to na ní mají, že v ní každý obchodník - ať už majitel stálého krámku, anebo mizerného krámečku na tácku, pověšeném na krku - musí vidět rozenou oběť. Každopádně byla celkem šťastná, když konečně objevila vývěsní štít karavanseráje. S jiskřícíma očima vstoupila do prostorného stanu, do něhož nebylo zvenčí nikudy vidět.

Lilith se už přestala podivovat, že perfektně ovládá všechny možné řeči i písma, se kterými byla od svého procitnutí konfrontována. Dokonce i taková zapomenutá písma jako třeba to, kterým byla psána VĚCNÁ KRONIKA, jí nečinila žádný problém...

Přivítal ji příjemný chládek a přítmí. Její oči se spontánně přizpůsobily osvětlení, jinak by si zřejmě okamžitě nevšimla Berbera, dřepícího v rohu mezi hromadou podušek. Seděl, pobafával z vodní dýmky a nezúčastněně hleděl Lilith vstříc.

"Salám," pozdravila Lilith a položila si dlaň na srdce.

Starý, zmuchlaný muž jí odpověděl na pozdrav. Lehce kývl hlavou. V hlubokých rýhách jeho kůže se cosi pohybovalo jakoby v propastech temného města mrakodrapů.

Lilith zavrtěla hlavou. Připisovala toto mámení suchému vedru, které na ni působí. Během příliš krátké doby překročila příliš mnoho klimatických zón. Z australského jihovýchodu na evropský sever a odtud takřka bez zastávky na Saharu, která -znělo to tak neuvěřitelně - zabírá větší území než celý australský kontinent...

"Potřebuji se co nejrychleji dostat do jisté oázy a hledám někoho, kdo by mě tam dopravil," řekla Lilith. "Vás mi doporučili."

"Přistup blíž, černá holubičko. Mé staré oči už nevidí příliš dobře. Jsem starý pouštní lišák. Jen venku se cítím dobře... Vidím, že jsi vysloveně krásná. Která oáza je tvým cílem?"

"Bylo mi řečeno, že se jmenuje El Nabhal... Ale nejsem si jista, jestli je to jméno správné."

Stařec se uchichtl do náustku hadičky, spojující ho s umělecky zdobenou dýmkou. "Proč by nemělo být správné? Je to překrásná oáza - na velbloudu vzdálená zhruba dva dny."

"Na velbloudu? Nebylo by to rychlejší autem?"

Stařec pohrdlivě odfrkl. "Urážíš můj sluch, černá holubičko."

Jak tak na něho Lilith hleděla, náhle se jí zdálo pravděpodobnější, že si z ní Džebal vystřelil. Tento Berber ji přece nemůže nikam dopravit. Nevypadal dokonce ani na to, že by dokázal vlastními silami opustit tento stan.

Již se chtěla zklamaně obrátit, když se za ní ve vchodu rozhrnula plachta.

Vstoupil zachmuřeně hledící muž, sjel Lilith jediným pohledem, jenž jako by mu stačil, aby si o ní dokázal udělat dostatečný obraz, a pomalým krokem se proplouží kolem ní směrem ke starému muži.

Lilith se stala svědkem jejich rozmluvy v.tvrdě znějícím nářečí. Z té zjistila, že předtím mluvila s otcem vůdce karavan. "Junior" sek ní nyní znovu obrátil, když uslyšel, kam má Lilith namířeno. Když obrátil svoji tvář k Lilith, jako by také v jeho mnohem mělčích vráskách viděla něco... plížícího se.

"El Nabhalova oáza," pravil striktně, "je pro nevěřící nepřístupným místem!"

Lilith hodila v tu chvíli na váhy všechen svůj sex-appeal. Vdechla cizokrajně vzrušující vůni vůdce karavan a téměř zapomněla, že ani jeho otec ji stále ještě nespouští z očí. "Musím -" začala větu. V tu chvíli však vstoupily do stanu další čtyři osoby. Muži, oblečení podle domorodého mravu. Dokonce i tváře měli zahaleny rouškou, chránící hlavu před sluncem. Jen oči bylo vidět.

Podle způsobu, jak cílevědomě odstrčili Lilith stranou, poznala poloviční upírka včas ohrožení ze strany této skupinky. A ještě když jim vůdce karavan pánovitým způsobem poroučel, aby zachovávali mír v jeho stanu, bylo už Lilith úplně jasné, že toto není ani obchodní, ani přátelská návštěva.

Náhle se zpod volně splývavého oděvu podivného čtyřlístku vynořily čepele zbraní. Dva bez jediného slova přistoupili k vůdci karavan a jeho otci a přitiskli jim dýky k hrdlům. Zbývající dva vzali Lilith do kleští.

Všechno se udalo tak rychle, jako by to bylo tisíckrát nacvičováno.

Choreografie přepadu však Lilith zaskočila jen na chvíli. Vzápětí ukázala, co v ní je. Nežli se nejblíže stojící vetřelec stačil vzmoci na odpor, sebrala mu jeho křivou šavli a okamžitě s ní odblokovala úder toho druhého. Když se obě čepele zkřížily, vložila do pohybu paže se zbraní veškerou sílu a zpod obličejové roušky vyklouzl pouštnímu bojovníkovi z úst tlumený výkřik překvapení. Zapotácel se pod silným Lilithiným náporem, bleskurychle se však vzpamatoval a znovu zaútočil.

Lilith hravě uskočila stranou. Její pohled se na okamžik setkal s očima vůdce karavan, i nadále drženého v šachu. Hleděl upřeně na ni, naprosto chladně a bez jakéhokoli strachu o vlastní život. Také jeho otec sledoval střet, jehož se stal součástí - třebaže jen pasivně - se stoickým klidem.

Lilithini protivníci se srazili navzájem. Křivá šavle jednoho z nich rozsekla oblečení druhého a objevilo se něco, co Lilith ukázalo, že má co do činění s protivníky s masa a krve.

Rudá krev.

Pohled na tuto pochoutku ji na okamžik zbavil ostražitosti. Měla žízeň, o tom nemohlo být pochyby.

Ale taky v hlavách těch vetřelců cosi harašilo. Nějaká jiná forma krvežíznivosti, v jistém smyslu podobná té její...

"Stůj!" Teprve nyní, když se vysoký beduín rozmáchl k dalšímu výpadu (ten druhý, který schytal předchozí útok, ležel stále ještě omráčený na zemi), vzpomněla si Lilith na své hypnotické schopnosti. "Už ani o krok dál!"

Berberovy oči planuly jako žhavé uhlíky. Vše, čeho Lilith svým pokusem dosáhla, bylo jen to, že se proti ní vrhl ještě zuřivěji. Opět se jí podařilo vyhnout. A přece tentokrát bylo už zjevně těžší oklamat zkušeného bojovníka fintou, aby proběhl kolem ní.

Jeho ješitnost tím byla vydrážděna ještě víc. Stan naplnil jeho supící dech a zdálo se, že jeho společníci (včetně toho, který se znovu hrabal ze země a jehož šavli držela Lilith v pěsti) ani nepotřebují žádnou dohodu, aby se sjednotili na tom, že tohle je výhradně záležitost mezi Lilith a šermířem.

Lilith neměla s tímto způsobem boje žádnou zkušenost. A navíc jejími protivníky nebyli upíři, které by ji to pudilo zabít. Proto zaváhala déle, než bylo pro ni vhodné.

Další útok jí způsobil hlubokou sečnou ránu v pravém nadloktí.

Když Berber zahlédl její krev, uvázl mu triumfální výkřik v hrdle.

Barva Lilithiny krve byla to nejmenší, co ho mátlo. Mnohem víc zděšení v jeho očích probudila následující, přízračná regenerační schopnost jejího těla.

Lilith sama po tomto útoku odhodila všechny skrupule.

"Zadržte toho blázna - je-li vám život milý!" štěkla na jeho společníky.

Napodobila mlaskavý způsob mluvy domorodců a vložila do toho rozkazu všechnu svoji sílu vůle.

Marně. Jedinou reakcí byl chraplavý výsměch. Všichni byli proti její hypnóze imunní.

A ten zakuklenec, který držel se svou křivou dýkou v šachu otce pouštního vůdce, zvolal: "Takto je nám milý." Vzápětí pak podřízl svému rukojmí hrdlo. Starý muž se zhroutil. Jeho syn přihlížel. Stále ještě tak podivně chladně a nezúčastněně.

Lilith navzdory vedru zamrazilo. Ta brutální vražda ji na okamžik ochromila. A hlas vraha zatím pokračoval: "Přestaň se bránit, nebo tento" - beduín ukázal na hrdého vůdce karavan - "bude další na řadě!"

Následující přiblížení jejího bezprostředního protivníka jí však dalo najevo, že nejde o žádné vyjednávání, nýbrž nestydatou výzvu, aby se nechala bez odporu zmasakrovat.

Beduini rozhodně neměli v úmyslu nechat ji uniknout!

Žádný z nich!

"K čertu!" zaklela Lilith. Vrhla se proti útočníkovi. Jako by ji v prsou něco explodovalo, než explodovala ona.

Její ruka vystřelila kupředu. Její pohyby byly rychlejší, přesnější než pohyby zakuklence. Když se jí snažil zabránit, aby mu vyrvala zbraň, zlomila mu ruku.

Křivá šavle spadla na zem.

Lilith ji odkopla mimo jeho dosah. Přitáhla si beduína k sobě, strhla mu roušku z obličeje a přitiskla špičku šavle do měkkého místa mezi markantní bradou a hrtanem. Přitom si opět všimla, že také v rýhách tváře tohoto muže se cosi prohání.

"Kdo jste?" zasípala s prudkým trhnutím za vlasy mu hlavu zvrátila do týla. "Mluv, odporný skřete!"

"Skřet" skoro dvoumetrový na ni zíral.

Oči měl vytřeštěné. Nikoli však hrůzou o vlastní život. Zíral na ni s nesmiřitelnou nenávistí. Skrze zaťaté zuby vyštěkl: "Zabijte ji! Neberte na mě ohled! Na co Čekáte...?" Nežli se pohnuli, zhroutil se vůdce karavan k zemi. Lilith nevěděla, jestli má i on prořízнuté hrdlo. Nechtěla to vědět. Mrštila svým rukojmím proti krvelačné skupině a obrátila se.

Za ní stál někdo pátý, chytil Lilith za paži a vyvlekl ji - dříve než si vůbec uvědomila, jak se to stalo - ven ze stanu.

Došlo ji, že to není další útok. Poznala chlapce z hotelu. Džebala.

"Co...?" Nabrala dech. Rázně mávl rukou. "Ani slovo! Teď musíme utéci čarodějovým biřicům! Mlč a následuj mě - žádné dotazy!"

Za jejich zády se objevil jakýsi pohyb. Jejich pronásledovatelé se za nimi vyřítili ven a křičeli: "Zastavte tu nevěřící a jejího komplice! Zabili ctihodného Erga Ubariho! Zastavte je...!"

Rázem byl celý bazar na nohou. Úzkými uličkami se valil vzrušený křik.

Desítky párů oči současně provrtávaly domnělé zločince. Někde mezi nimi jako by Lilith zahlédla i kulatou

postavičku Abn el Gurk Ben Amar Chat Ibn Lot Fuddela Pátého. Nyní by se jí létající koberec opravdu hodil. Proměnit v netopýra se tváří v tvář svědkům z půli města neodvažovala. Krom toho by tak nemohla nikoho vzít s sebou...

Džebal s ní smýkl a zatáhl ji do mezery mezi dvěma domy. Stále ji poháněl ke spěchu. "Jestli se jim dostaneme do rukou," supěl, "jsme mrtví!"

"Nic jsme neudělali... Ty už vůbec nic!"

Nevesele se zasmál. "Smůla je, že nás ukamenují dřív, než se nás zeptají!"

Stačilo, jen aby se podívala nazpět, a ztratila jakoukoli pochybnost o správnosti jeho tvrzení.

"Pojď...!"

Následovala jej.

Plně se spolehla na jeho zjevně dokonalou znalost prostředí.

Džebal běžel napřed. Na konci domu zabočil doprava a rozběhl se po strmých kamenných schodech nahoru.

Lilith ho následovala až na střechu nízké budovy. Džebal se ukázal být velmi vytrvalým a artisticky nadaným mladíkem. Pohyboval se bezprostředně před Lilith, která bez námahy zopakovala každou jeho kličku, přičemž současně skákali z jedné budovy na druhou.

Urostlá, šlachovitá postava chlapce se jí dost líbila, jakkoli se její myšlenky měly teď asi zabývat docela jinými věcmi.

To byl problém.

Zřejmě to zůstane problémem navždy...

Náhle Džebal kamsi zmizel. Namísto aby přeskočil na další střechu, prostě se vrhl dolů do mezery mezi domy.

Lilith následovala jeho příkladu. Pružně doskočila na tvrdou dlažbu. Jakási paže ji strhla do úkrytu pod schodištěm.

Několik vteřin nato se kolem nich prohnala celá horda pronásledovatelů. Počkali, až jejich kroky odezní.

Pak čekali ještě - přitisknuti těsně k sobě - hodnou chvíli, nežli se Džebal znovu vyplížil do uličky.

Lilith pocítila zklamání. Ale ovládla se.

Co jí také zbývalo?

Posunky jí naznačil, aby dál mlčela. Zřejmě byly za každými dveřmi uši, které jim mohly být nebezpečné.

Bez jediného slova se různými vedlejšími cestičkami nakonec konečně dostali k nějakému domu, ležícímu již dosti stranou od bazaru a Džebal Lilith zatáhl dovnitř.

Sotva za nimi dveře zapadly, porušil mladý Arab mlčení.

"Povedlo se! Tady nás nikdo hledat nebude!"

Lilith si ho změřila skeptickým pohledem. A pak z ní vyletělo to, co jí celou tu dobu pálilo na srdci.

"Proč ses do toho pletl? Sledoval jsi mě z hotelu? Proč to nepřátelství tam - a na bazaru?"

Džebal zapálil karbidovou lampu. Okenice nechal zavřené. Lilith uviděla chudý příbytek. Kromě místnosti, ve které se zdržovali, tu byly zřejmě ještě jiné. Byly tam dvoje dveře.

"Ty jsi Lilith," řekl Džebal.

Já vím, měla na jazyku, ale pochopila, že by vlastně její jméno vůbec neměl znát. Neřekla ho ani v hotelu, ani ve stanu karavanseráje.

"Já žasnu," řekla.

Usmál se.

Jeho úsměv jí způsobil další pnutí v břiše. A níž.

"Všichni v hotelu," pokračoval, "na tebe čekali."

Lilith stiskla rty. Pátravě se rozhlédla kolem dokola. Džebal ukázal na jediné místo k sednutí, obyčejnou stoličku.

Posadila se. On sám se se zkříženýma posadil na zem přímo před ni. Když k ní vzhlédl, zeptala se: "Co jsi předtím myslel těmi čarodějovými biřici?"

Znovu se usmál tím úsměvem, kterému se musí všechno odpustit. "Myslím, že ti dlužím vysvětlení - ale ty mně také. Já jsem totiž hrozně zvědavý člověk!"

"Začni," vyzvala jej hrdelním hlasem. "Kdo jsi ve skutečnosti? Určitě ne nějaký obyčejný pingl..."

"Kdo jsi ty ve skutečnosti?" zeptal se. "Ještě nikdy jsem nezažil, aby ti, kdo slouží pod El Nabhalovou knutou, dělali takové pozdvižení kvůli jediné osobě - a navíc ještě ženě!"

"Myslím," vzdychla, "že vám asi z těch vašich palic takovýto urážlivý náhled na ženy nevymlátím, ani kdybych vás po nich mlátila pořád. Ale nechme to být."

"Já mám ženy rád," cítil se Džebal povinen chránit si svoji čest.

"K tomu se ještě vrátím," odpověděla Lilith suše. "Nejprve k důvodu mé přítomnosti tady: jak jsem prozradila už v hotelu, hledám starého přítele."

"Jak starého?"

"O pár let staršího, než jsi ty."

"A ty." Zašilhal po ní a pak jí dal dobře míněnou radu: "Neměla by ses tolik soustřeďovat na samé staré muže. My mladí často dokážeme nedostatek zkušeností vyvážit kondicí a vášní." Rázem však zvážněl. "Ten přítel, kterého hledáš, měl, jak se zdálo, taky veliký zájem o El Nabhala..."

Než mohl pokračovat, Lilith ho přerušila. "Mluvme o tvém zájmu. Proč jsi mi pomohl? A prosím, žádné výmluvy!"

"Líbíš se mi."

"A skutečný důvod?"

"Zřejmě máme stejného nepřítele."

"To znamená koho? El Nabhala?"

Džebal přikývl, ale očima uhýbal před jejím pohledem. Sbalil pěsti. V jeho hlase byla najednou bolest z nenahraditelné ztráty. "Nemohu o tom mluvit..."

"Ale měl bys. Důvěra za důvěru!"

Zaváhal. V jeho tváři nenacházela Lilith nic z onoho tajuplného pohybu mezi póry a rýhami v kůži, kterého si všimla už u tolika místních.

"Celá moje rodina byla odvlečena," řekl nakonec. "Stopa vede do oázy...!"

"Odvlečena?" opakovala Lilith.

Přikývl. "Nebyli první-a nebudou ani poslední. Lidé mizejí stále. Úřady většinou nic nevyšetřují - nebo jen na oko. Stopa vede do hotelu, kde pracuji. Zdá se, že to je uzlový bod při odvozu do oázy. Od té doby, co tam jsem, vyslechl jsem už několik zajímavých rozhovorů..."

Lilith se předklonila dopředu a vzala jeho obličej do obou dlaní. "A ty jsi skutečně Duncana Luthera, kterého hledám, viděl v hotelu?"

Džebal nezaváhal ani v nejmenším. "Ještě dnes ráno. Pak zmizel s jedním z El Nabhalových důvěrníků!"

"Nic... ti na něm nebylo nápadné?"

"Ale ano."

Lilith napjatě čekala.

"Že si tě vůbec nezaslouží! Neměl nic, vůbec žádnou osobnost!"

"Choval se nápadně?"

"Ne."

"Říkal, jak se sem dostal - nebo co tu chce?"

"Skoro vůbec nemluvil. Alespoň se mnou ne. Ale ani..." Džebal svraštil čelo, "... s tím starcem u snídaně. Ten stařec mluvil. Pořád."

"Nerozuměl jsi vůbec ničemu z té rozmluvy?"

"Ne. Pokoušel jsem se. Ale pokaždé, když j sem se ke stolu přiblížil, ten starý muž hned zmlkl."

Lilith na chvíli zavřela oči. Ruce nechala na Džebalových tvářích. "A ty myslíš, že tvoje rodina je někde v té oáze? Kdy ji odvlekli? Proč sis nepromluvil o svém podezření s policií?"

"Proč si ty nepromluvíš s policií o svém podezření?"

"Nikomu nedůvěřuji." "Měla bys důvěřovat mně." "Uvidíme."

Džebal přikývl. "To ano. Dovedu tě do oázy."

"To vypadá, jako bys už měl nějaký plán."

"Víc než to. Všechno je připravené. Už několik dní."

Lilith neskrývala svoji nedůvěru. "To jsi čekal jen na mě? Je mi líto, ale to bys měl trochu přesněji vysvětlit. Nemám v úmyslu..."

"Čekal jsem na někoho," přerušil ji. "Na někoho, kdo bude mít sám zájem proniknout k El Nabhalovi. Vždycky je to lepší mít spojence. Když si pak v hotelu šuškali o tobě a o tom, že tě mají přihrát čaroději do rukou, čekal jsem i já napjatě na tvůj příchod." Lilith mlčela.

Něco jí pořád nesedělo. A pak rázem věděla, co se jí do celé té historie nehodí. To přepadení.

"Ty sám jsi mi dal tip na karavanseráj. A váš recepční mě uvedl na stopu El Nabhalovy oázy," řekla.

Džebal přikývl. "Netušil jsem, že ti nachystají léčku na bazaru, jinak bych..."

Lilith přikývla. "Právě to je to divné."

"Jak to myslíš?"

"Už jsem byla na nejlepší cestě k oáze. I když se ten Erg Ubari trochu zdráhal, já bych ho přemluvila! K čemu byl pak ještě nastrojen ten přepad a proč byli zabiti ti lidé? Kdyby mě chtěli zabít, bylo by to možné přece už v hotelu, ba dokonce by to bylo jednodušší. Kdo tedy je za tím přepadem, který byl tak očividně určen mně? El Nabhal se nehodí!"

Džebal zavrtěl hlavou. "Miluje spletité cestičky! Je to sadista! Ale já ho poženu k spravedlnosti. Jeho jméno bude brzy jen minulostí..."

Lilith na něho hleděla a přemýšlela je-li skutečně radno pojišťovat se podporou fanatika.

Ale neměla na vybranou. Kdy vyrazíme?"

"po setmění. Do té doby bychom si měli odpočinout a načerpat sil. Čeká nás těžká cesta."

Ukázal Lilith na lůžko, kam si může lehnout.

Pak Džebal zhasl světlo a zamířil do vedlejší místnosti.

"Nech ty dveře otevřené," poprosila. S vědomím, že zapomněla zavolat Stalheimovi a že to hned tak nebude moci napravit, usnula.

Sydney

Sousedé informovali policii o strašném křiku a hluku zápasu z bytu na Craigend Street. Na místě byla nalezena zle zřízená mrtvola nějakého callboye...

Lenny Woodview si bručel, když ho strkal do mrazicího boxu: "Chlapče, chlapče, co ty vlastně máš, co nemám já... Teda kromě podřízlého hrdla..."

Krávy pitomé, pomyslel si hned nato. A myslel tím všechny ty ženské, které za šťastnou chvilku s tímto týpkem klidně vypláznou půl týdenní výplaty, zatímco muži jako Lenny mají problém jedenkrát v životě dostat ženskou do postele, aniž by ji tam museli dotáhnout za ruku.

Je to nějaké zvrtané na tomto světě. Svinsky zvrtané...!

Lenny byl asistent asistenta. Jinými slovy: dělal špinavou práci na soudní patologii.

Lenny sem, Lenny tam. Když druzí pískli, hned aby přiklusal. Z života mu bylo na blití, a z této mrtvoly obzvlášť.

Zatímco si pískal On The Sunny Side Of Life, přibouchl dvířka od boxu. Pak se odšoural nazpět ke své židli vedle dveří a postavil se vedle ní. Neměl vůbec chuť lapět na zadku. Alespoň teď ne. Ten mrtvý týpek mu šel na nervy.

Ještě pořád.

Sakra, ta Alyson ze třetího patra. Už od prvního dne se jí žertem pokoušel přemluvit k nemravnostem. Oukej, Alyson je vdaná. Ale s tím hajzlem MacCoyem taky chrápe. Jasně, že ne oficiálně. Jenže Lenny ty dva přistihl v šatně. Včera. Vůbec si ho nevšimli, jak si to spolu rozdávali!

Nástěnný telefon vedle dveří mlčel. Žádný mrchožrout si nežádá žádnou mrtvolu.

Zatracený mršiny, pomyslel si Lenny. Dny jako tento je nejlíp prochrápat. Člověk nic nezmešká a aspoň si v pohodě může nechat zdát o opravdu dobrých holkách. Tady člověka přejde chuť na všechno!

Telefon stále mlčel, zato se ozvalo zaklepání.

"Dále," vyštěkl Lenny.

Nenáviděl zdvořilost. Nenáviděl dotěrný způsob, jak mnozí svoji zdvořilost okázale projevují.

"Dále!" zavrčel ještě jednou.

Ale zase jen zaklepání.

Lenny otevřel dveře.

Venku nestál nikdo. A klepání se ozývalo dál.

Lenny se obrátil. Krátce si odkašlal a prstem si pročistil uši, avšak i pak slyšel ťukání stejně.

Omyl byl vyloučen.

A najednou to Lennymu začínalo docházet.

Proč se asi Atkinson předtím tak hnusně šklebil, když dovezl toho mrtvého týpka?

Plesk!

Lenny se plácl do nízkého čela. Pracoval tu teprve dva týdny. Tu práci mu dohodil švagr a od začátku ho varoval, že musí počítat s drsnými žertíky a dosti děsivými přijímacími rituály. Zdravotníci nejsou normální lidi...

A najednou bylo Lennymu jasné, že toto má být prostě jeho den. Chtějí se pobavit na jeho účet, ale to se ještě uvidí...

Klídek, kámo!

Tuk, ťuk, ozvalo se.

"Tuk, ťuk," uchichtl se Lenny a zeširoka, jako by měl koně mezi stehny, si to rázoval k právě zavřenému boxu. Položil dlaně na studený kov a pocítil vibrace pokaždé, když to zevnitř zaťukalo.

Lennyho odpor k tomu mrtvému týpkovi již dávno pominul. Byl prostě fantasticky dobře nalíčený. Třeba to dokonce dělala Alyson, ta malá kurvička, která teď asi jako všichni ostatní jenom čeká, že si Lenny nadělá do gatí. Že se mu zuby rozklepou tak, až se mu z nich vysypou všechny plomby, a že s řevem vyletí ven...

Prdlajs!

"Copak bys chtěl?" rýpl si. "Dej pokoj - jsi přece mrtvý!"

Hahaha.

Jen ať si to chlapec pěkně vyžere.

"Ote-vře-te!" zachroptěl hlas jako z hrobu.

Ťukání umlklo.

Zatraceně, snad si nikdo nevšiml Lennyho husí kůže. Každý vlásek na těle se mu postavil do pozoru.

Stiskl kličku. Přes rameno se ohlédl ke dveřím, které nechal pootevřené.

Nebylo odtud nic slyšet.

Ani hlásek.

Prudce zatáhl a otevřel otvor. Už když předtím Lenny zasouval lůžko s "mrtvolou" do boxu, bylo tělo hlavou ven. Jinak by se v tom stísněném prostoru boxu nemohl tak otočit.

Avšak místo na zádech ležel muž na břiše. Obličej zvedl k Lennymu. Na krku měl obrovskou rozšklebenou ránu. Z ní vyčnívaly na prst dlouhé kusy přetržených žil a tepen...

Toto nemohl vyrobit žádný make-up na světě. Kromě toho, to přece není Hollywood!

Lenny rázem hodil za hlavu všechna svá předsevzetí.

A odpadl.

Bir el Khzaim

Ještě před setměním se s leknutím vytrhla z lehkého spánku. Zavinil to její stálý vnitřní neklid. A zlé sny.

Bez ustání musela myslet na Duncana.

Na nemožnost všeho toho, co se od svého příjezdu dozvěděla.

Že jedl a pil. Že se usadil v KEUR MASSADA a odtamtud odcestoval dál jako nějaký nepokojný dobrodruh. Že kromě jistého zmatku se neprojevoval ničím pozoruhodným. Ničím, co by mohlo být někomu jako Džebal nějak zvlášť podezřelé...

Také její vlastní hovor s Duncanem se stále znovu prodíral na hladinu jejího vědomí. Také tehdy byl jeho hlas zmatený a úzkostný. Jako by ani nevěděl, jak se sem z Indie dostal. Ba jako by ani nevěděl, proč s ním Lilith nebyla, když přišel znovu k sobě!

Bylo to už několik měsíců, co ho zanechala mrtvého v TADŽ MAHALU, hotelu v New Delhi. Jakž takž se s tou ztrátou už vyrovnala. I proto, že jí pomohla Beth. Nyní se Beth od ní distancovala, zato však mrtvý se vrací.

Za tím musí vězet nějaká čertovina!

Upírská past!

Už v Sydney, krátce před odjezdem do Finska, se jí, jistě nikoli náhodou, opět připomněl Landru. Sledoval ji na každém kroku, a to tak, aby o tom věděla...

Lilith se potichoučku zvedla ze svého lůžka. Symbiont nezměnil svůj vzhled. Stále ještě vytvářel šaty nadmíru upjaté a nenápadné, zakrývající všechny jindy tak otevřeně předváděné půvaby jejího těla.

Bylo jí to jedno.

Zatím ještě.

Pohlédla k otevřeným dveřím, za kterými byl Džebal. Cosi se v ní stáhlo. Bojovala s tím. Také proto, že poslední dobou, bohužel, učinila děsivé poznání: stále častěji po ní podprahové hlasy v jejím vědomí vyžadovaly, aby dárce po požití krve zabíjela. Od té doby jí už pití oduševnělé krve nepřinášelo žádnou skutečnou radost. Šepoty naléhaly a znepokojovaly ji. A přece se nedokázala odříct krve úplně. Její organismus neakceptoval nic jiného.

Jediná moje výhoda je, pomyslela si s šibeničním humorem, že se nepotím. Jinak bych v tomto pouštním klimatu potřebovala spoustu krve navíc, abych regulovala vnitřní rovnováhu tekutin v těle.

Přešla místností a proklouzla dveřmi.

Její oči si i zde dokázaly se tmou poradit. Džebal ležel na zádech. Oči měl zavřené a ani teď je neotevřel. Tiché, pravidelné oddechování prozrazovalo, že spí.

Na šňůře, napjaté od jedné stěny ke druhé, viselo obrovské množství různě zbarvených a zdobených šátků. Jako by se sušily. Avšak nebyly mokré. Už při lehkém závanu vzduchu, který způsobila Lilith svým příchodem, se pohnuly.

Poloviční upírka užasla nad fascinujícími vzorky s takřka hypnotickou působivostí. Po špičkách prošla kolem Džebala a pohladila šátek, který jí připadal ze všech nejkrásnější. Jakmile se ho dotkla, musela jej i sundat ze šňůry. Tichounce a hedvábně jí klouzal mezi prsty, přičemž v ní probouzel naprosto nezvyklé pocity.

Lilith si s úsměvem přehodila šátek kolem krku. Pohladil ji na šíji a rázem uvolnil svírání v břiše. Náhle se její tělo zbavilo veškerého napětí. A celá duše se jí rozjásala, když se počal šátek sám od sebe dál rozvinovat, řinul se jí po zádech jako teplý vodopád. Přepadal jí i dopředu na ňadra, jako by se k nim přisával a olizoval je...

Lilith zůstala stát jak opařená. Neodvažovala se pohnout strachem, aby kouzlo nezahnala.

A stalo se něco zvláštního: Také symbiont ustoupil před laskáním toho skvostu. Aniž by Lilith vědomě vyjádřila přání, její neatraktivní šaty z ní sklouzly a (zatajila dech) docela odhalily její tělo. Stála nyní vedle Džebala nahá jako prst. Jako by ji ovládala nějaká neznámá moc. Jen na tváři jí zůstal exotický závoj, zahalující obličej do výše očí. Právě v něj se symbiont proměnil.

Lilith se podvolila.

Ba ještě víc: přijala to jako výzvu.

Ani se nepokusila vzepřít se žádosti, která se jí náhle rozjela každým nervem těla. Žhnula jako v horečce. Své vlastní dlaně si přiložila na ňadra a krátce stiskla.

Ten pocit byl nepopsatelný. Toužila však ještě po něčem víc.

Hedvábný šátek jí hladil kůži, jako by nebyl těžší než dech.

Lilith s ním ani nemusela pohybovat. Pohyboval se sám. Bez zábran. Jemňounce...

Lilith poklekla vedle Džebala. Ruku položila na jeho pohlaví pod oděvem. Učinila tak žádostivě, avšak nikoli hrubě. Věděla, jak je tato část mužského těla citlivá.

Samozřejmě, že ho to probudilo.

Samozřejmě, že otevřel oči a věděl hned, kdo je u něho, třebaže neviděl nic, anebo jen málo. Kolem úst se mu roztáhl úsměv. Neřekl ani slovo.

Lilith laskala přes oděv jeho úd. Reagoval, jak očekávala. Její závojíček se dotknul Džebalových rtů. K jeho úsměvu se přidružil údiv.

"Není to sen?" zeptal se chraplavě.

Šátek na jejím těle pohladil také jeho. Zdálo se, že to mu jako odpověď stačilo. Jeho krásné oči zaplanuly vytržením. Zvedl ruku a odhrnul jí závoj. Druhou rukou ji sevřel v šíji a přitáhl si její rty ke svým.

V Lilithině klíně se hromadilo vlhké teplo. Jako by se jí tam rozpouštěl kus másla. Zasténala. Zmocnil se jí divoký pud. Džebalův jazyk jí tančil v ústech a míšení jejich slin Lilith přivádělo téměř k šílenství. Cítila nezvyklou cizokrajnou chuť mužových slin na svém jazyku, bylo to, jako by z ní někdo serval poslední zábrany.

Položila se na něho. Tvrdé hroty jejích ňader se třely o jeho oděv, až nakonec jí byla tato poslední překážka nesnesitelná.

"Svlékni to!" požádala chrčivě.

Udělal to, aniž by ji na okamžik pustil. Zůstala na něm sedět. Pohybovala se jako had. Kde bylo třeba, tam mu pomohla.

Až ho konečně měla tak, jak ho chtěla.

A jak se to i jemu líbilo.

Tenoučký šátek, spočívající na jejím těle, vůbec nepřekážel. Závoj symbiontu nepřekážel. Obojí se doplňovalo. Obojí ještě rozdmýchávalo planoucí vášeň.

Džebal neztrácel čas. Zatímco se přisával k Lilithiným pevným, bujným ňadrům, rukama hnětl půlky jejího zadečku, hladil ji v klínu, až konečně zamířil vysoko vztyčeným údem přímo do Lilithiny brány.

Lilith zalila vlna nejvyšší rozkoše. Ochotně se jí poddala. Vykřikla, když do ní prudce vnikl. Naplnil ji tak mocně, že až skoro ztratila vědomí.

A snad i skutečně ztratila. Co na tom sešlo. Byla uvězněna ve svém vlastním libidu. Ještě nikdy neprožívala milostné hrátky tak intenzivně jako v tu chvíli.

Džebal ani nemusel moc dělat. Avšak vše, co dělal, dělal jí způsobem, jaký ještě nepoznala. I ten nejlehčí dotek jeho

kůže zasahoval Lilith s odzbrojující hrůzou. A přece její jazyk nezapomněl arabský dialekt, jako by její "naprogramování", které dostala kdysi dávno, sahalo mnohem hlouběji, za hranice vědomého bytí.

"Ano," šeptala. "Děláš to dobře..."

Také on sténal. Také on ze sebe vyrážel lichotky. Také jeho rozkoš hledala ventil ve slovech.

Chtěl ji převrátit na záda, avšak ona právě cválala k novému vyvrcholení a zabránila mu v tom. Její ruce hledaly oporu, aby se vzepřela jeho nespoutanosti. Tu se zachytily dalšího šátku, visícího na šňůře, sevřely jej, strhly a...

...kouzlo pominulo!

Alespoň u Džebala.

Odmrštil ji tak prudce, že to právě jemu muselo způsobit největší bolest. Vyrval Lilith z rukou šátek, jenž ji, stejně jako ten předtím, počal ovíjet, a mrštil jím do nejvzdálenějšího kouta místnosti. Teprve když se tam snesl k zemi lehce jako peříčko (jen Lilith jej mohla vidět, Džebal jej mohl jen tušit), všimla si Lilith krátkého návalu zděšení v Maurově rozpáleném obličeji.

"Co je?" zeptala se. "Nelíbí se ti to? Proč?"

Cítila se neukojena a stále ještě zmítána žádostí. Proč jí to udělal?

Vrátil se k ní. Nahmatal ji ve tmě. Jeho ruce sklouzly po jejích ňadrech. Vzdychla, protože si myslela, že se i jeho znovu zmocnila extáze, jež ji nadále ovládala. Namísto toho z ní strhl i ten šátek, zahalující její nahotu.

Lilith zklamaně sledovala, jak i tento Džebal odmrštil co nejdál. Krátce se zapotácela s pocitem jakési ztráty. Co ?"

"Jsi už zase schopna jasně myslet?" zeptal se.

"Jak to myslíš?" Cítila se zraněna.

"Tvoje neschopnost ovládat se mě málem zahubila!" předhodil jí.

Tápavě se od ní vzdálil a rozsvítil petrolejovou lampu. Stále nahý se k ní vrátil. Jeho erekce pominula. A přece ji jeho tělo i nadále vzrušovalo - i když nepoměrně méně než ještě před minutou.

"Jak jsi na to přišel?" zeptala se rozzlobeně. "Tvoje výčitka je..."

"Oprávněná!" přerušil ji. "Nemáš potuchy, s čím sis pohrávala. El Nabhalovy šátky j sou požehnáním i prokletím pro každého, kdo se jim oddá. Zabily by mě, kdybych okamžitě nezasáhl... Nebo by ses o to přinejmenším pokusila..."

Lilih stále ještě nic nechápala. Avšak výraz "El Nabhalovy šátky" jí vyvolal vzpomínku na potají zhlédnutou soulož Landrua s vlkodlačicí Nonou. "El Nabhal buď pochválen!" vzdychl tenkrát Landru v omámení smyslů. Nyní si také opět vzpomněla, že upír a vlkodlačice byli během milostného aktu obklopeni nádhernými šátky, tančícími jako živí derviši. Šátky, které Nona vzala ze skříně, do které se Lilith ukryla...

Tenkrát slyšela El Nabhalovo jméno poprvé. Potom až zase v hotelu, tady v Bir el Khzaim.

El Nabhalovy šátky.

El Nabhalova oáza...

Džebal dál visel na Lilith očima. S úžasem pohlédl na Lilithin závoj a jistě se tázal, odkud ho vzala. Potom však jeho pohled přitáhly dokonalé tvary její postavy.

To Lilith poněkud ukonejšilo, když ho viděla, jak je jí uchvácen. Stále ještě. Překonala propast, která je rozdělovala. Odhrnula si závoj, políbila ho na krku a prsty si hrála s jeho měkkým údem, který okamžitě počal zase růst.

"Dlužíš mi vysvětlení," řekla. "Ať už jsem v okouzlení šátky udělala, nebo měla udělat cokoli, ty sám jsi tím vinen. Proč schováváš takové pokušení ve svém domě?"

Přitiskl se k ní. Rty a jazykem vnímal chuť kůže na jejích ňadrech, která nebyla slaná, jako u lidí, nýbrž jiná, voněla něčím, co ho uchvacovalo.

"Co ty jsi za divné stvoření," zasténal. "Ještě nikdy jsem neviděl ženu, která by se byť jen přiblížila k tvé dokonalosti. Tebe musel Alláh stvořit ve své nejlepší náladě."

"O nic horší než tebe," ujistila jej a objala jej oběma pažemi kolem krku.

Okamžitě věděl, co po něm chce.

Vztyčila se k němu, podporována ve svém úsilí jeho svalnatými pažemi.

Milovali se ve stoje. Pomalu a požitkářsky, třebaže už nebyli ovíjeni onou erotizující tkaninou.

Teprve když Džebal dospěl k orgasmu, zmocnila se jej slabost, takže s Lilith klesl na podlahu.

Mlčky leželi chvíli vedle sebe, než se Džebal, stále ještě oddechuje rozkoší, ozval: "Získal jsem to zboží od jednoho z obchodníků, kteří zde jménem El Nabhala rozšiřují jeho moc. Každý dospělý v tomto městě

ví, že sliby, jimiž tito jeho přisluhovači lákají, jsou pravdivé. Nabízejí ke koupi šátky pro každou životní příležitost. Šátky na zvýšení potence, na uklidnění, šátky štěstí, které jejich nositele uvádějí na celé dny do euforie, a taky šátek, který získá jen ten, kdo nenávidí. Tys předtím sáhla právě po jednom z nich. Je to šátek, který svého nositele zbaví všech zábran a dá mu na všechno zapomenout. Na všechno. Způsobí, že tento nositel pak bez hnutí brvy dokáže spáchat vraždu - ba nepřeje nic toužebněji, než udělat právě to..."

"Ale z čeho..." Lilith si odkašlala, "...jsi tedy měl strach? Já k tobě necítím nenávist. Nic by se nestalo. A co ty? Vždyť i ty by ses musel obávat všech těch šátků, protože i tebe přece mohou chytit do toho svého pochybného kouzla. Ale ty sis je tu pověsil, jako by se tě vůbec netýkaly!"

Přikývl. "Existují prostředky, kterými se dá bránit, když člověk zná kouzlo šátku. Jen kdybych byl nepřipraveny propadl bych mu také..." Odmlčel se. A po chvíli dodal: "Chtěl jsem ty šátky zkoumat, abych se dozvěděl, jak El Nabhalova magie působí. Jak veliká je jeho moc."

"No a? Zjistil jsi to?"

Nezáludný úsměv se mu rozlil po tváři. "Přerušilas to."

"Ty jsi to přerušil," opravila ho a ukázala tam, kde bude vždycky znovu vítán.

V tutéž chvíli

Když se otevřely dveře, čaroděj zmačkal šátek, který předtím držel natažený v obou rukách. Obrazy, které se něm ukazovaly, zmizely.

"Trochu si dělám starosti," řekla rudovlasá vlkodlačice, která spolu s ním vládla oáze.

Vypadala stejně vzrušivě jako vždy. Měla šarm podvojné bytosti, napůl člověk, napůl strhující bestie. Její oči nikterak nezakrývaly, že jsou vlčí. Animální jako rozkoš, které se oddávala, kdykoli se jí zachtělo.

Také mezi obdobími úplňku.

Také beze mě, pomyslel si El Nabhal trpce.

"Proč?" zeptal se a odložil šátek stranou. Otočil se k ní. Málokdy přicházela za ním mezi úplňky. Zpočátku se domníval, že to dělá z ohledu na něho. Protože mu nechtěla neustále připomínat, že bez síly Měsíce, kterou shromažďuje do svých šátků, není plnohodnotný muž. Starý a opotřebovaný vegetoval mezi novoluním a úplňkem.

Časem zjistil, že ona prostě nemá nejmenší chuť trávit své lidské dny v přítomnosti starce, který se stále dokola stěží zachraňuje svojí magií.

Stále častěji se vlkodlačice obracela k oáze zády a toulala se světem na druhé straně pouště. Stále se ještě vracela. Stále ještě mu přinášela novinky "zvenčí". Ale stále častěji hlodalo v El Nabhalovi podezření, že to vše dělá jen proto, aby ho mučila. S oblibou mluvila o svých erotických zážitcích, které ji potkaly na jejích cestách. A se zvláštním zalíbením mu naposledy vylíčila zejména své opětovné setkání s Landruem. Do všech detailů...

El Nabhal nasál zhluboka dech do svých již značně nepružných plic a čekal na její odpověď.

"Nemám žádné zprávy z města. Nevím, jak proběhl příjezd té, kterou očekáváme. Brzy by sem měla dorazit. Co říkají ty tvoje hadry?"

Nehnul ani brvou. Jeho myšlenky, jakkoli se pokoušela urážet, byly dobře chráněny jako v okované truhle.

"Ještě po ní není ani známky."

Pochybovačně zavrtěla hlavou. "Co je s těmi malomocnými? Máme se od nich čeho obávat?"

"Nic, co by tomu odporovalo, se mi nepodařilo zjistit. Kromě toho ti, které čekáš, jsou pod mojí ochranou," znovu zalhal.

Několik vteřin na něho hleděla s neskrývanou zuřivostí. To mu jen potvrdilo, co už dávno věděl. Myslí skoro výhradně jen na něho - na Landrua. Jak by si ho mohla naklonit. Jeho! Předtím, než se ti dva zase po dlouhé době setkali, běželo všechno v oáze podle svého zaběhaného pořádku. Lovy těšily i El Nabhala. Neboť jeho přítelkyně po nich bývala obzvlášť vášnivá, obzvlášť přítulná.

Landruův posel a to, co přinesl, toto vše rozvrátili. Ta "služba" byla pro čaroděje fackou do obličeje. Protože jeho se Landru neptal. Jen Paní vlků. Jen...

...Nona, vzdychl si při vzpomínce na lepší časy.

Tam nenacházel žádnou takovou ránu do tváře.

"Půjč mi jeden ten hadřík," řekla.

Neznělo to ani trošku jako prosba, nebyla v tom špetka respektu, jen samá vyzývavost.

El Nabhal se jako vždy zeptal: "Jaké kouzlo?"

"Chci vidět cizí sny."

"Čí?"

Udělala panovačné gesto. Její chřípí se zachvěla. Tohoto večera nebyla právě trpělivá. "Máš šátek, který to dokáže?"

Otevřel skříň, ve které uchovával svoje experimenty. Ne ty docela obyčejné, všední, k plnění přání.

"Víš, doufám, že šátky majiteli nejen dávají, ale také berou. Buď opatrná..."

Pohrdavě se zasmála.

"Kam jdeš?" zavolal za ní, když viděl, že hodlá bez prodlení i s šátkem odejít.

Neuznala ho ani za hodná odpovědi.

El Nabhal ji vyprovázel prázdným pohledem. Teprve když opět zvedl svůj šátek a pohlédl na zabijáky, rozptýlené kolem oázy, jeho tvář se rozjasnila.

Nona kráčela stříškami zastíněnými uličkami města, lemovanými datlovými palmami. Budovy po obou stranách měly kvůli obrovskému dennímu žáru oken co nejméně.

Život tu šel podle svých běžných zvyklostí. Nona jím již byla dávno znuděná. Toužila po světě neustálých proměn tam venku a přiznávala si, že je to jen strach z El Nabhalovy pomsty, co ji zde drželo, anebo ji pokaždé přimělo vrátit se.

Všechny ty její drzosti a urážky, kterými ho zahrnovala, byly v podstatě jen zkoušky.

Chtěla zjistit, kde jsou jeho meze. Ve svém nejhlubším nitru toužila zůstat venku.

Stále častěji si pokládala otázku, co vlastně o El Nabhalovi ví. Jak vlastně k té jejich nesvaté alianci došlo?

Znamenala snad její neschopnost vybavit si to v paměti, že je pod jeho vlivem?

Jak tomu je s těmi neodolatelnými, leč návykovými šátky, z nichž si právě vyžádala další?

Dávají a berou.

Co berou?

Také to Nona zapomněla, ale její hrdost jí zakazovala to před výrobcem šátků přiznat...

Strážce ji nechal beze slova projít.

Patolízalsky se uklonil. Nona ho sjela mrazivým pohledem. Ten brutální rys kolem jeho úst se jí líbil. Avšak pak už se její myšlenky soustředily výhradně jen na zajatce. Odemkla dveře klíčem, vězícím v zámku, a vstoupila do zešeřelé místnosti, kde "služba", kterou Landruovi slíbila, spala.

Byl to muž, a od chvíle, kdy sem dorazil, byl v bezvědomí. Zahalen do odpovídajícího uspávacího šátku z El

Nabhalovy magické dílny.

Nona zavřela dveře a zastavila se před spícím. Zamřížovaným oknem dovnitř pronikaly zvuky pouličního ruchu. Nona to sotva vnímala. Hleděla na světlovlasého muže, kterého do Bir el Khzaimu přivedl nějaký Ind. Odtamtud ho jeden z El Nabhalových důvěrníků dopravil do oázy.

Od svého příchodu nic nejedl a nepil. Tkanina, která jej halila, redukovala potřeby jeho těla na minimum. A přece měl ten muž, o jehož osobě věděla Nona pramálo, sny. Několikrát mluvil ze spaní. Avšak z těch krátkých, přerušovaných výroků se nedalo nic vyčíst.

Nona Landruovi zcela důvěřovala, třebaže jeho posel dělal se smyslem a účelem příchodu tohoto muže veliké tajnosti.

Rozhodla se dozvědět se o něm něco na vlastní pěst, nežli dojde k těm událostem, které posel předpověděl.

Nona si nenechala vzít potěšení vlastnoručně jej svléknout a ovinout jej uspávacím kouzlem. Věci, ve kterých přišel, ležely na hromádce vedle lůžka. Sama se usadila na okraj postele ve výši mužovy hlavy. Krátce mu dlaní přejela po jeho studeném obličeji a rozježených vlasech. Měl pěkná ústa a modré oči, které ovšem teď nebyly vidět. Avšak cosi na něm jí připadlo na její vkus až příliš změkčilé. Měla u mužů radši tvrdší rysy.

Chvíli pozorovala spáče, jenž se navzdory zpomalené motorice několikrát neklidně převalil. Potom mu pečlivě rozprostřela donesený šátek přes hlavu.

Hned byl klidnější.

Hned se na povrchu šátku, který Nona přitiskla ještě víc na mužovu tvář, objevily jakési pohyblivé stíny - o něco světlejší, než bylo přítmí v místnosti.

Chvíli však trvalo, než se snové obrazy ustálily, vzápětí se pak stala Nona svědkem podivných událostí, o kterých však dosud netušila, jsou-li to pouhé sny, anebo záznamy minulých skutečných zážitků.

Vnořila se do nich.

Byla jakoby v zajetí výjevů, které na ni doléhaly s divokou naléhavostí.

Nějaký byt. Neznámý. Nějaká žena na gauči. Neznámá. Vedle ní nějaký muž na koberci. Neznámý. Třebaže byla tma, vše bylo "vidět". Muž se náhle prudce zvedl. Slídil po bytě. Přitom se přibližoval stále blíž k "oku", pozorujícímu scénu. Sotvaže mu stanul tváří v tvář, prudce zvedl ruce a obličej se mu zkřivil ve výrazu čirého děsu. Celé tělo strnulo, jako by zkamenělo.

"Oko" se zavřelo...

Šátek na chvíli potemněl. Přebíhal po něm jen jakýsi chaotický vzor. Chaos v mozku člověka.

Nona prokázala trpělivost, jaká ji samotnou udivovala.

Kdo je ten muž?

Proč chtěl Landru, aby ho tu "uložila", dokud...

Jiná místnost. Neznámá. Klece s bílými myšmi.

Pozdvižení. Panika. Dech smrti, citelný v každé reakci těchto zvířat, chovajících se jako šílené. Jejich klece se zbortily a přece myši neutekly daleko, nýbrž byly dirigovány neviditelnou rukou, rovnány a vražděny. Jejich mrtvoly vytvořily čitelný nápis. Nedokončený: CHRAŇ SE PŘEDE MNOU. NEVĚR MI. JÁ - Do místnosti se vřítil muž se světlými vlasy na ramena, pušku v ruce.

"Oko" se zavřelo...

Nona se zachvěla a nejprve myslela, že to je kvůli tomu zlověstnému způsobu varování, jaké na šátku právě viděla. Pak ale poznala, že chvění je důvěrně známé předznamenání stále sílících měsíčních sil. Brzy už zase stane v čele své smečky. Už brzy...

Zase nějaký jiný byt. Neznámý. Nějaký jiný muž. Neznámý. Ale pohledný. Nějaká žena. Neznámá. Ale upírka. Zjevně. Zuby jí vylezly zpod smyslných rtů. Vzápětí její tvář nabyla vlčích rysů. Upíři se rádi proměňují v toto zvíře, ztělesnění vší síly a chytrosti... Avšak neproměnila se ve vlka úplně. Její zdánlivě něžné ruce uchopily muže za krk, jako by jej chtěly rozdrtit.

Oko se zavřelo...

Tentokrát Nona měla sotva příležitost popřemýšlet o tom, co viděla. Další scéna následovala vzápětí, o něco zamlženější a jaksi neskutečnější než všechny předtím, přesto však zřetelná.

Nějaké pohoří. Neznámé. Muž v černém, bez tváře, s vlající pelerínou. Neznámý. (Samozřejmě.) Obrovský, okouzlující Měsíc. Velice dobře známý. Nějaká žena, zoufale se pokoušející přiblížit se k tomu bez tváře. Dobře známá - z předcházejícího výjevu. Ústa ženy se pohybovala, jako by něco na muže křičela. Muž křičel něco na ni. Náhle se uprostřed prázdné plochy objevila ústa.

"Oko" se zavřelo...

Něco, co vyzařovalo z tohoto muže na vrcholu hory, jí připomnělo Landrua. Možná že v "mladých" letech takhle nějak mohl vypadat. Nona bez jakékoli námahy dokázala namísto chybějícího obličeje dosadit Landruovu tvář. Současně však věděla, že to není on.

Kdo tedy?

A opět události na šátku počaly magicky přitahovat její pozornost.

Nějaká klenba. Neznámá. V podzemí. Vlhká. Stínovitá postava. Neznámá. Opět sem přiběhla zvířata, tentokrát krysy, rovnané stínovitou rukou a pak zabíjené. Nápis, který vznikl, zněl: LANDRU. POZOR. INDIE. CHRAŇ SE PŘEDE MNOU. ONI MĚ PŘINUTILI ZRADIT. JÁ JSEM MRTEV. ALE NENACHÁZÍM KLID. DUNCAN.

Vzápětí se však vyřítila z jedné chodby bytost, podobná netopýru, vrhla se na zdechliny a jedním máchnutím je částečně rozmetala. Část varování zničena. Škůdce vzápětí prchl do nejbližší chodby.

"Oko" se zavřelo...

Nona jako omámená hleděla na El Nabhalovo zrcadlo snů. Nedokázala pochopit hlubší smysl toho, co jí šátek odhalil. Ten spící se jmenuje Duncan Luther. A zřejmě má sny o tom, jak chce někoho varovat před sebou samým. Nezvyklými, pachem smrti nasycenými prostředky.

Má snad strach o tu, jež sem má prý zamířeno?

Nona znala jen její jméno, něco slyšela i o jejím významu. Už v Sydney o ní Landru mluvil. Ale s jakousi okázalou záhadností. Prý to není nic, co by muselo vlkodlačici zajímat, odbyl ji. Tenkrát se ze všech sil snažil tuto novou protivnici zabít. Mezitím se však zřejmě rozhodl k jinému řešení...

Nona marné čekala na další snové epizody. Vše, co se pak na El Nabhalově šátku objevovalo, bylo buď nečitelné, anebo už známé. Mnohé věci se opakovaly. Úžasné přitom bylo, že

se zdálo, jako by spáč neměl vůbec žádné "normální" sny.

Nona vzala šátek a cizince opustila.

"Služba."

A třebaže se vůbec nic o Landruových úmyslech s tímto mužem nedozvěděla, byla připravena i nadále všechno udělat podle upírova přání.

Vyplatí se to.

Jednou.

Po setmění opustili město.

Na velbloudech.

Džebal vysvětloval, že El Nabhalova oáza leží - není možné ji minout - ve směru zapadajícího Měsíce. Na Lilithin vkus poněkud neurčitý pojem - rozhodně nikterak bezpečná orientační pomůcka.

Pro Lilith to byl podivný a naprosto nezvyklý pocit kolíbat se sem a tam na zádech nenáročného "korábu pouště".

Džebal jí vštípil základní zásady jízdy na velbloudu. V příliš velkém spěchu. A jako učenlivá žačka se pokoušela většinu rad uplatnit. Přesto trvalo déle než hodinu, než se na osedlaném hrbu cítila jakžtakž dobře.

Džebal byl nejprve chvíli pryč, aby sjednal jízdní zvířata. Lilith na něho čekala a několikrát se jí až v poslední chvíli podařilo potlačit pokušení vyzkoušet vlastnosti ostatních magických šátků.

Bylo to příliš nebezpečné.

A přesto lákavé.

Se skutečným zděšením si přiznávala, že po zážitku s erotizujícím šátkem přímo jako narkoman touží po dalším opakování. A Džebal jí po svém návratu potvrdil, že vznik závislosti je jedním z nebezpečí těchto tajemných šátků.

Lilith znovu a znovu zneklidněně

hleděla vzhůru ke hvězdám. Zbývala jedna noc do úplňku, jak bylo poznat.

"Strach?" zeptal se Džebal, jenž z ní ve svitu hvězd nespouštěl oči.

"Jistěže," odpověděla. "Jen blázni nemají strach."

"Pak jsem tedy blázen."

"Ty se toho El Nabhala, který je zodpovědný za osud tvé rodiny, nebojíš?"

"Já mu to spočítám!"

"Jak ho chceš přemoci?"

Mlčel. Pak se zeptal: "A ten muž, kterého ty hledáš? Byli j ste pár - tak jako dnes my dva?"

Lilith si nemyslela, že by se jí chtělo na toto odpovídat.

Pohybovali se neskutečnou krajinou. Měli dostatek pitné vody i jídla pro dvě osoby, třebaže Lilith věděla už teď, že ona se ničeho z toho ani nedotkne. Zatím však ještě nevěděla, jak dát Džebalovi přístupným způsobem najevo, že se bez těchto věcí docela obejde. Také nevěděla, kdy ji opět zastihne její specifický hlad, specifická žízeň. Sama se tomu divila, jak se její tělo v tomto prostředí chová zdrženlivě. Současně už věděla ze zkušenosti, jak náhle se to může změnit.

Čím byla dále od Sydney, tím byla pevněji odhodlána vzdorovat hlasům, které ji tam v poslední době. navštěvovaly. Šepoty, které ji vyzývaly, aby své oběti ne jako dosud jen trošku okrádala, nýbrž aby k nim přistupovala přímo orgiasticky. Aby je vysála. A zabíjela.

Ne!

Tuhle cenu nechtěla platit!

Nebyla si stále ještě jista, zda nemají ty hlasy něco společného s pokousáním, které jí způsobily v Sydney morové krysy. Anebo jestli přišly poté, co Lilith v zahradě soumraku ztratila Codda.

Když se noc chýlila ke konci, usoudila Lilith, že už každou chvíli musejí být u cíle. Okolí už několik hodin vypadalo právě tak, jak si poušť představovala: dokonalá pustina. Prázdno. Písečné přesypy, vypadající jako ztuhlé mořské vlny, až by si pozorovatel pomyslel, že je stačí jen trošku postrčit, aby se daly znovu do pohybu.

Avšak ta pravá saharská jízda jim začala až po východu slunce. Suché horko pronikalo bez námahy oděvem, který jí Džebal opatřil. Symbiont se v přítomnosti mladého Berbera nechtěl proměňovat. V nepozorovaném okamžiku závoj z Lilithina obličeje zmizel. Jako had se skryl někde v límci jejího nového oděvu.

Od té chvíle ho Lilith vůbec necítila, nicméně věděla, že tu stále je.

Hodinu za hodinou se vlekli žárem, do kterého se kopyta velbloudů bořila měkce jako do polštářů. Mluvili málo. Jen Džebal stále skládal Lilith komplimenty, které jí byly pobídkou, aby dávala co nejmíň najevo, jak postupně čím dál tím víc trpí pod nezvyklou zátěží. Houpání v sedle jí sice nezpůsobovalo "mořskou nemoc", ale rozhodně jí ani nebylo nikterak zvlášť příjemné. Tu a tak drtila mezi zuby zaklení.

Vyrovnanost, s jakou snášel útrapy cesty Džebal, vzbuzovala Lilithin respekt. Jeho tělo dělalo každý pohyb s velbloudem, jako by s ním srostlo. Současně se zdálo, jako by se Džebal stáhl na širé pláně meditace. Co na první pohled vypadalo jako obyčejné podřimování, bylo vzhledem k okolnostem skutečným uměním.

Lilith si přála, aby i ona uměla takto "vypnout". Avšak čím blíž byli místu, kde se - zřejmě - zdržoval Duncan, tím víc v ní narůstala nervozita.

Proč tam je, co ztratil v El Nabhalových mlhách, to nevěděla. Avšak Lilith měla jméno tohoto čaroděje spojeno s vlkodlačicí Nonou a Nonu zase s Landruem.

Co však vyjde sečtením těchto jednoduchých počtů, to ještě nevěděla...

Teprve když se počalo stmívat, nechal se Džebal obměkčit k odpočinku. Udělal to - jak řekl - hlavně kvůli zvířatům.

Utábořili se na volné pláni. Všude vypadalo všechno stejně. Celé okolí se dalo bez námahy přehlédnout. A přece už Džebal nepůsobil tak bezstarostně jako v Bir el Khzaimu, ba skoro se zdálo, jako by jeho oči s obavami každou chvíli zkoumaly okolí.

Strach?

U tohoto odvážného Džebala, jenž ji - třebas z poněkud sobeckých pohnutek - zachránil ze stanu Erga Ubariho...?

"Jak je to ještě daleko?" zeptala se Lilith, ačkoli si na otázku mohla odpovědět sama. Otec Erga Ubariho tu cestu stranou obvyklých karavanních tras odhadoval na dva dny. To znamená, že s připočtením jednoho delšího odpočinku budou muset přetrpět ještě jeden takový den, jako byl dnešní, než konečně dosáhnou cíle.

"Příští noc dorazíme do zahrad El Nabhalovy oázy," řekl Džebal.

Zahrady El Nabhalovy oázy... Příští noc... Když lidské oči málo vidí. (A co oči kouzelníka...?)

Džebal rozbalil čajové nádobí a pokoušel se z přineseného materiálu rozdělat oheň. Nepodařilo se mu to, třebaže si počínal s velkou obratností.

Avšak rychlejší než první plápolavý plamínek v suchém roští bylo zavytí vlka, při kterém sebou Džebal trhl stejně jako Lilith.

Varování, které křikl na Lilith, přišlo pozdě.

Kolem nich se ve tmě prosvícené jen hvězdami objevilo na tucet párů očí. Očí, v nichž jako by se soustřeďovalo světlo takřka dokonale kulatého Měsíce.

Chyba, pomyslela si Lilith. Nikoli Měsíc svítí z vlčích lebek. To jen čistá, holá nenávist...!?

V příští chvíli již smečka, jež se objevila z ničeho nic, zaútočila.

V témže čase...

Anáis se chtělo řvát, tak prudce ji přepadl strach. Celá roztřesená a zmatená pokračovala v tom, co právě dělala.

Válela těsto na chlebové placky?

Uprostřed noci před pecí, rozpálenou žárem?

Zdálo se jí, jako by ztrácela půdu pod nohama, když slupka za slupkou - jako u cibule - se oddělovaly lži od jejího vědomí.

Opřela se o stůl, u kterého stála. Pěsti vnořila do těsta a mouky. Pohlédla do tváře muži, jenž jí předtím vyhrnul šaty a zezadu se jí zmocnil. Jak bylo jeho právo.

Jeho právo?

Anáis neznala toho snědého muže, jenž nyní významně odpověděl očima na její pohled.

Kdosi tvrdě zabušil do dveří domu bez oken.

Cizinec se zvedl, nikdy předtím to, byla-li po ruce jeho žena, neudělal. Šel a otevřel.

A vzápětí již Anáis nedokázala výkřik potlačit. Vše zasuté se náhle vylouplo ze skořápky, v níž byl dosud její rozum uvězněn.

Dovnitř vstoupila obluda.

Vlci na Sahaře?

Lilith nezbýval čas na nějaké pochybnosti. Viděla je.

Čtyřnohé zabijáky.

Se zabijáckým pudem.

Hnali se přímo na ně.

Mladý Maur ze sebe vyrazil neartikulovaný výkřik. Jeho kůže svítila v měsíční noci mrtvolným přísvitem. Byl zřejmě bezbranný.

Lilith však měla symbiont. Je-li to proti těmto protivníkům výhoda, se však teprve ukáže. Zatím to tak nevypadalo.

Lilith viděla, že má jedinou šanci, když odhodí svůj převlek. Jakmile dospěla k tomuto rozhodnutí, šlo už vše zběsile rychle.

První vlk se na ni vrhl v okamžiku, kdy z jejího obličeje zmizel veškerý půvab. Když její oči zaplály stejným žárem jako zrak útočníků, prsty se změnily ve spáry a nehty v křivé drápy!

Lilith bez prodlení udeřila. Vlk, jenž do ní vrazil, to odnesl s rozervaným hrdlem a z tlamy mu vystříkl proud krve. Jeho vysoké vytí zmlklo, jako když utne. A přece pod prudkostí jeho skoku a jeho vahou poněkud zakolísala. S největší námahou však udržela rovnováhu. Ruce zabořila do srsti mrtvého vlka a mrštila jím na zem. Doufala, že se zbytek smečky pustí do svého mrtvého druha, ale nestalo se tak. Bratříčka měli jistého. Avšak původně zamýšlenou kořist ještě ne...

Při Džebalově výkřiku se Lilith prudce obrátila. Muž ležel natažený na zemi. Na zádech. Obraz, který poskytoval, vypovídal o jasné kapitulaci: vůbec se nehýbal. Strnulost strachu jako by jeho tělo pokryla neviditelným krunýřem.

Čtyři vlci ho současně drželi za ruce a kotníky nohou. Pátý pak přiblížil svoji tlamu až k Džebalově hrdlu, avšak nezakousl se. Jeho oči, plné smrtící vypočítavosti, zíraly na Lilith.

Nechtěla věřit vlastním očím.

Bylo to, jako se vlk snažil vydíráním i ji přimět ke kapitulaci!

Džebalův život jako zástava!

Z Lilithiny hrudi se vydral nelidský zvuk.

Nikdy! Ona se nepoddá! Kdyby to udělala, stejně by její a Džebalův život nestály za fajfku tabáku!

Ostatní vlci se stahovali kolem ní. Ti nejbližší se vrhli vpřed. Jejich hlavy byly démonicky znetvořené. Jejich vrčení pronikalo Lilith pod kůži.

Strhla si z těla volné šaty, které dostala od Džebala. Zajisté však ne, aby ty dravé bestie okouzlila.

S překvapením zaznamenala, že má zase symbiont na těle, třebaže jej takřka necítila. Také Džebal ho musel vidět. A klást si otázku, proč si asi Lilith vzala na tak nebezpečnou cestu pod slušné šaty takovéto spodní prádlo. Zajisté něco podobného nikdy neviděl.

Její těsně přiléhavé síťové body, z čehosi jako kůže, tenkými nitkami spojené s dlouhými rukavicemi bez prstů a s "punčochami", nechalo vlky chladnými.

Však taky ani Lilith neměla žádné erotické úmysly. Myslela jen na to nejpodstatnější- a to bylo: přežít! Za každou cenu!

Svléknutý oděv si omotala kolem pravé paže a mrštila jím proti dalšímu "nalétávajícímu" vlkovi. Zahryzl se a Lilith v tu samou chvíli zaťala drápy druhé ruky hluboko do jeho citlivého břicha a trhla. Ucítila teplo jeho vnitřností a vytrhla ruku. Vlčí zuby se však ještě v agónii zahryzly tak hluboko, že byla Lilith nucena vzdát se této ochrany, aby se zbavila nežádoucího "přívěsku".

Jediná chvilka nepozornosti však způsobila, že upadla.

Zezadu na ni skočili dva vlci současně a zakousli se jí do zad.

Svalila se na zem.

Divoce kolem sebe tloukla a snažila se dostat opět na nohy, aby se mohla účinně bránit. Avšak ještě předtím se vlčím drápům podařilo část symbiontu roztrhnout - a ten přenesl bolest dál na Lilith.

Tisíc drobných zoubků se zpětnými háčky se jí zahryzlo hluboko do těla-áááá...!

Později si už nedokázala vybavit, jestli jí to udělal symbiont schválně. Skutečností však bylo, že teprve tato bolest probudila v Lilith její skryté rezervy.

V tu chvíli její rozum vysadil. Temné pudy převzaly vládu nad potenciálem, který v ní skrytě dřímal.

Běsnila jak berserk.

Zabíjela jednoho vlka za druhým.

Noc se naplnila děsivým řevem, zoufale zuřivým vytím a temným rykem.

Lilith již naprosto nemyslela na Džebala. Ani nevěděla, proč její najednou tak lhostejný.

A pak už zbývali pouze ti, kteří jej drželi jako rukojmí.

V tu chvíli se Lilith opět vrátilo vědomí. Energicky vykročila proti vlkům, uhnula však před Džebalovým pohledem.

"Nezabili jste ho!" zvolala hrdelním hlasem. "To bylo chytré! Ani teď to neuděláte, nebo..."

Dál se však nedostala.

Pykala za své chyby.

Pykala za to, že uvěřila, že má co do činění s pouhými vlky.

"Uvidíme," zaryčel hrobově hluboký hlas, "jak moc jsi ochotná obětovat svého průvodce!"

Když se obrátila, uviděla na hřebeni duny nejen obrovskou smečku dalších vlků, uviděla také obojetného tvora, napůl člověka, napůl vlka,

pohybujícího se v čele nové smečky jako její vůdce.

Vlkodlaci!

Bratři a sestry Nony...!?

Obrovský Měsíc zalíval krajinu a primitivní tábor vlků mrtvolným svitem.

Mezi primitivními stany hořely ohně. Z kotlů stoupala pára a omamující vůně.

Kam jsem se to dostala? myslela si Lilith. Toto není oáza.

Její pohled zabloudil k Džebalovi, jenž stejně jako ona vězel přikován řetězy k jakési konstrukci, podobající se šibenici.

Lilith stála naprosto tiše.

Poté, co je tři nebo čtyři hodiny hnali nocí až sem, se chtěla trochu rozhlédnout. Ty na slovo skoupé bestie zacházely zvláště s Džebalem jako s dobytčetem. K Lilith se chovaly - zatím - zdrženlivě.

Nevěděla, jestli nebylo chybou vzdát se. Ale pochopila okamžitě, že ten vlkodlak, který na ni mluvil, by neváhal Džebala utratit.

Maur od té doby nepromluvil s Lilith už ani slovo, třebaže k tomu měl možnost. Během pochodu. I teď. Dělilo je od sebe jen několik kroků. A roubíky taky neměli. Slyšeli a viděli všechno, co se kolem nich dělo.

A Lilith viděla v Džebalových očích strach.

Spolu s něčím, co se jen těžko dalo určit.

Pravděpodobně toto byla jeho první konfrontace s takovými bytostmi. Očekával za protivníka čaroděje, nikoli zhmotnělé noční můry...

Bylo tomu tak skutečně?

Lilith stále častěji vyhledávala jeho pohled. Spolu s Měsícem ozařovaly okolí také ohně. Avšak Džebal jen tupě zíral před sebe. Tam, kde se vařilo v kotlích.

Lilith si to dokázala vysvětlit jedině tím, že ji viděl při boji. A že nyní věděl, jak málo má ona společného s normálními lidmi.

Snad se jí i štítil.

Snad je mu již odporné i pouhé pomyšlení na to, jak se s ní spojil...

Pokoušela se být shovívavá. Konečně, to byl jen okrajový problém. Skutečný význam měla jen otázka, jak by odtud unikli.

Oba.

V podstatě očekávala, že se každou chvíli musí odněkud objevit Nona.

Avšak čas plynul, a když konečně dlouho po půlnoci konečně zase nastal mezi stany nějaký pohyb, znovu se k nim přiblížili ti, kteří je tam venku v poušti vzali do zajetí.

Jejich vůdce byl přes dva metry vysoký, s širokými rameny a působil dojmem muže, kterého život příliš často kopal, který utržil příliš mnoho ran.

Což se ostatně dalo říci i o ostatních.

Zamířili přímo k Lilith.

"Kdo jsi?" zeptal se jí bez úvodu. "Proč jsi tak nedočkavě očekávána v oáze?"

Lilith se pokoušela odhalit pozadí této otázky.

"Kde to jsem?" reagovala se stěží ovládaným vztekem. "Kdo vám přikázal, abyste na nás číhali? El Nabhal?Landru?Nona?"

Každé ze jmen, která řekla, jako by ještě mocněji rozdmýchalo prudkou nenávist v těchto stvořeních. Ačkoli při Landruově jméně měla pochyby. To jediné nevyvolalo téměř žádnou reakci. "Kdo jsi?" opakoval vůdce s vlčí tváří a vlčí srstí po celém těle. "Jaký máš význam pro Mučitele?"

"Pro Mučitele?"

"Řekla jsi předtím jeho jméno!" vyštěkl. Zaťal si drápy do vlastního masa, zdálo se však, že to vůbec necítí.

"EINabhal?"

Jeho zvířecí tvář zůstala uzavřená. Pohnul se, lehce se předklonil a drápem škrábl Lilith mezi pupek a ňadra. Stopa, kterou škrábnutí zanechalo, byla krvavá, jelikož tuto část těla jí symbiont nechránil.

Lilith potlačila žhavou bolest a pokoušela se aktivovat své regenerační schopnosti.

Avšak přesně na to zřejmě vlkodlak čekal.

"Znovu mě přesvědčuješ, že nejsi člověk. Ale nejsi ani jako my. Co tedy?"

Lilith horečně přemýšlela. Znamenal snad fakt, že tyto bytosti nesmýšlejí o obyvatelích oázy právě nejlíp, automaticky, že našla spojence?

Celá bytost tohoto tvora ve vlčí kůži jí zbavovala veškeré naděje. Toto není žádná poslušná "ovečka" svých pánů. Toto byl psanec. Oči mu žhnuly nenávistí. Ke všemu. Ke každému.

"Já," řekla opatrně, "hledám jednoho přítele, který je v El Nabhalově moci. Společně s Džebalem..." hlavou kývla směrem ke svému průvodci, ".. .který má podobné důvody, jsem jela do oázy, abych..."

Zarazila se.

Umlčel ji smích z vlčího chřtánu.

"Který má podobné důvody...?" Vůdce přiložil Lilith pracku, potřísněnou krví, pod bradu a skoro něžně ji zvedl. "Buď jsi tak strašně rafinovaná - anebo strašně, strašně hloupá..."

Jeho pazoura ji chytila krk. Lilith vsak snesla jeho pohled Snesla jeho nenávist.

Stejně nečekaně, jak ji předtím chytil, tak ji také nyní zase pustil.

"Chceš opravdu vědět, kde jsi a kdo jsme my?" zeptal se temným hlasem. Vlci - praví vlci - mu otírali čenichy o nohy a vrněli jako lísající se kočky. Uklidňoval je. Odpíral jim hostinu, po které toužili. Zatím.

Lilith přikývla. "To chci!" přikývla trochu stísněně.

Vzápětí ji nechali být. Dokonce i vlčí smečka odtáhla se skupinkou těch, kteří kromě vlčích atributů měli navíc lidskou podobu.

Přešli k Džebalovi.

A tam znovu vůdce promluvil: "Prozraď jí, kde se nacházíte!"

Džebal prudce trhnul hlavou. Pak jí zavrtěl. Zalomcoval řetězy.

"Řekni to!"

Ochabl. Zdálo se, že tento krátký odpor ho již naprosto vyčerpal.

"Tábor... zatracenců...," řekl nakonec polohlasem.

Vůdcova pracka jej udeřila do obličeje. Krev vystříkla ze rtů.

Džebalovy oči se naplnily nečekanou silou, zatímco byl zasypáván zlými kletbami: "My nejsme zatracenci - my ne!" štěkal vůdce. "Dál! Zkus to ještě jednou! Z tvého hrdla to zazní obzvlášť sladce, pokud si dokážeš vzpomenout na pravdu!"

Džebal zavrtěl hlavou. Jeho oči byly najednou pozoruhodně hluboké. Znovu zacloumal svými pouty.

Až dosud mu jeho oděv ponechali. Avšak nyní mu jej servali z těla.

Lilith znala to tělo.

Vůdce přikázal: "Nakreslete kruhy!"

Dva z vlkodlaků přiskočili bleskurychle udělali kolem Džebala v písku dva kruhy, takže stál nyní přesně v jejich středu. Bezprostředně vedle něho postavili pak železnou trojnožku s kotlíkem, až pára stoupala Džebalovi do nosu a do úst. Pod kotlík nahrnuli trochu žhavých uhlíků a na něj navršili nové dřevo.

Lilith dosud ani nenapadlo, kde tu vlastně v této pustině vzali dřevo. Existovalo několik možností. Tady venku pohřbil vítr a písek spoustu věcí. Existuje fosilní voda, vyživující oázy, a existuje i fosilní dřevo -jenom se musí umět najít a vykopat.

Lilith až naskočila husí kůže, když uviděla, jak vlkodlaci ovíjejí Džebalovi kolem kyčlí vlčí kůži a pak ho natřeli podivnou, ohavně páchnoucí mastí - od hlavy až k patě - a pak spustili monotónní zaklínači zpěv. Toto mladého Maura

naprosto vytrhlo z jeho apatie.

Počínal si jako šílený. Svalstvo jeho těla se počalo prudce pohybovat, jako by chtělo vyskočit ven z kůže, která jej tísní.

Vlkodlaci s tvářemi zvednutými k obloze zapěli:

"Učiň jej požíračem mužů!

Učiň jej požíračem žen!

Učiň jej požíračem dětí!

Učiň jej tím, co skrývá!"

Džebal jako by měl vyrvat všechen život z těla. Jeho řev byl hlasitější než zpěv, přesto se mu však nepodařilo jej úplně překřičet.

Lilith cítila, že musí zakročit. Zároveň však věděla, že proti této přesile nemá - bez pomoci symbiontu -žádnou šanci. A symbiont neprojevoval nejmenší náznak toho, že by jí chtěl být spojencem, jak jím byl často proti upírům.

Tento protivník byl jiný.

Mohl to však být důvod a omluva, že se tváří jako mrtvý?

Zaklínači formule vlkodlaků se náhle změnila. Vůdce zazpíval: "Vy duchové se zemí svázaných mrtvých, kteří kráčíte neslyšnými kroky - vy duchové stromů, kteří se jako fantomy zmítáte v prachu Sahary - vy duchové vzduchu, žáru a ohně, chladu a mrazu... ZJEVTE NÁM A JEMU, KDO JE!"

Lilith začínalo pomalu docházet, co se zcela zjevně před ní odehrává - a co mají snad v úmyslu učinit i jí: chtěli ho učinit vlkem mezi vlky. Vlkodlakem...!

Což je to tak jednoduché?

Vždycky věřila, že také vlkodlaci předávají dál svoji nákazu, když chtějí rozmnožit svůj počet, anebo zastrašit svoji oběť, dřív nežli ji sežerou...

Zde se však nestalo nic takového.

Před jejíma očima se odehrával rituál.

"Přestaňte!" vykřikla. "Přestaňte mu ubližovat! Nenávidí El Nabhala stejně jako vy! On..."

Aniž by přerušil zaklínání, dal vůdce znamení. A hned jeden z jeho druhů přistoupil k Lilith. Mocný úder prackou do obličeje ji téměř zbavil vědomí. Kromě pout ji navíc sevřely zleva i zprava hrubé pazoury. Stěží se ovládla, aby nevykřikla bolestí. Jejím trýznitelům zjevně působilo potěšení mučit ji. Stejně jako jim působilo potěšení pozorovat Džebalovo utrpení.

To nyní dosáhlo vrcholu.

Dělej něco! pomyslila si Lilith.

Ten rozkaz směřovala sobě samé. Avšak stále ještě otálela. To, co se dělo s Džebalem, v ní podněcovalo hnus, ale i fascinaci. Neboť skutečně se s ním něco dělo. Viditelně.

Džebalovo tělo reagovalo. Napínalo se a svíjelo jako na skřipci. Lilith slyšela skřípění a praskání kostí kloubů. Z úst mu vytékalo neuvěřitelné množství hustých slin. Oči jako by se stáhly hlouběji do lebky. Zato nos se vysunul dopředu, rozšířil se, zmohutněl, vůbec se proměnil, a spolu s ním také ústní partie...

A přesto nebyl k obrazu těch, kdo ho mučili.

Chybělo ochlupení.

Dokonce i vlasy mu zmizely z hlavy, namísto aby rostly, celé jeho tělo bylo naprosto holé, jen tu a tam malý chomáček vlčí srsti...

Zdálo se, že to vůdce vlkodlaků naprosto nevyvádí z míry. Se spokojeným výrazem se vrátil zpátky k Lilith a ukázal paží na Džebala. Na to, co z něho udělal.

"Co vidíš?"

Lilith byla rozhodnuta, že ho zabije. Aby pykal za to, co udělal Džebalovi.

Avšak dříve než mohla obrátit svůj úmysl v čin, dal vůdce vlkodlakovi, stojícímu u Džebala znamení, jehož význam Lilith pochopila, když už nemohla nic dělat.

Vlkodlak zabodl Maurovi do těla cosi, o čem se nedalo přesně říci, byla-li to čepel, anebo část jeho dravčího spáru.

Ta nelítostná brutalita vyrvala Lilith z hrdla zasténání.

"Dívej se tam!" poručil jí vůdce. "Dívej se tam, jestli se chceš dozvědět, čí je to nepřítel!"

I kdyby nechtěla - v tuto chvíli by nedokázala vyvinout dostatek soustředění k provedení záměru.

Její pohled se nedokázal odtrhnout od Džebala.

Džebala?

"Proč mu to děláte, vy bestie?" vyrazila ze sebe.

"Protože jsme bestie!" odpověděl jí jeden z nich sarkasticky.

A současně se jí tam, kde bylo jeho tělo otevřeno, zjevila pravda o jejím vášnivém milenci.

Jaká však pravda?

Lilith uviděla, co jí vůdce a ostatní vlkodlaci ukazovali. Uviděla ten jediný chybějící atribut, který odlišoval Džebala od nich: srst. Hustou kožešinu, rostoucí dovnitř těla!

"Pochop to konečně," zařval tvor vedle ní. "Džebal je Nonin bastard! Každý, kdo byl někdy v oáze, ho zná... Tak, jako my všichni dříve, než jsme byli odvrženi nemilosrdným čarodějem! Je jenom jeden jediný, jemuž roste srst dovnitř: Nonin miláček! Její společník za mnoha nocí mezi úplňky...!"

Lilith pochopila, co jí chce říci. Vysvětloval jí, že rituál neudělal z Džebala vlčí zrůdu, pouze to, čím byl mladík už dávno předtím...!

Vyměnila si s vůdcem krátký pohled. Když pak opět pohlédla na Džebala, uslyšela ho, jak ze sebe vyráží, s pohledem upřeným k Měsíci: "Rozpal se, koule, otup nůž, dej shnít holi, aby mi nikdo nestáhl kožich! Mé slovo je silné, silnější než moc hrdinů...!"

Avšak Měsíc ho nevyslyšel.

Poslední slovo již přešlo v pouhé chroptění.

Onen vlkodlak, jenž mu předtím otevřel břicho, jej náhle zezadu uchopil za hlavu a jediným trhnutím mu ji urval.

A opět se Lilith zděsila té bezpříkladné brutality těchto... ano, čeho vlastně? Psanců? Těch, kdo upadli u El Nabhala v nemilost?

Proč ale?

V podstatě to bylo jedno. Věděla teď, co od nich může čekat. Zatímco ještě přihlížela, jak byla Džebalova hlava s obličejem strnulým hrůznou bolestí vhozena do nejbližšího ohně, aktivovala impuls, který ji mohl zachránit.

Nebo definitivní konec.

Neboť konec konců je mnohem snadnější utrhnout hlavu netopýrovi než člověku či vlkodlaku...

Anáis běžela o svůj život. Běžela mezi vysokými datlovými palmami a za sebou slyšela hluk, který dělali lovci.

Ona byla jejich štvaná zvěř.

Pohledem sklouzla vzhůru k Měsíci v úplňku, jenž jako bledá, sešklebená tvář shlížel do jejího stejně bledého obličeje.

Co se to děje?

Opět si vzpomínala na své zážitky v poušti. Na odyseu nekonečným mořem dun, potom jak byla přepadena bejdanem. Pak ten hrozný nález... Pak oáza... Usměvavá žena, která k ní došla a dovedla ji do města, obehnaného zdí, a zahalila ji do příjemných šátků...

Od této chvíle, pomyslela si Anáis, bylo vše už jen iluze. Strašlivá lež.

Její několikadenní život po boku muže, o němž věřila, že je s ním oddána. Jenž s ní zacházel jako s abidem, otrokem.

Snášela to. Nedivila se, že je její kůže světlá, zatímco většina žen v oáze byla tmavá.

Až do dnešní noci.

Než vstoupil do domu ten vlk v lidské podobě a strhl z ní závoje lží.

"Utíkej!" řekl. "Utíkej o svůj život! Tři noci úplňku patří nám. Tuto noc se koná štvanice na tebe. Jestliže vydržíš do úsvitu, nikdo ti nezkřiví vlásek na hlavě. Pak smíš dál žít v El Nabhalově stínu spolu s námi. Nemysli si však, že je to tak jednoduché. Musíš přežít venku - mimo městské zdi. Nesmíš se skrýt v žádném domě. Musíš běžet... prchat... snad bojovat..."

Vlčí výraz se stáhl ve zlém úšklebku, když mluvil o boji.

Avšak už předtím se pro Anáis zhroutil celý svět.

Stále ještě ležím někde v poušti, myslela si zoufale. Slunce mi vysouší mozek a vyvolává vizi smrti, horší, než jsou sny z LSD...

Komu ještě mohla důvěřovat, když ani svému vlastnímu rozumu ne?

Skutečně prožila celé dny jakoby zhypnotizována v jiné identitě?

Jejím největším handicapem na tomto útěku jasnou, měsíční nocí bylo to, že v hloubi svého nitra pochybovala i o reálnosti tohoto "honu". Její skutečný vnitřní strach byl menší, než by odpovídalo takové situaci. Stále ještě doufala, že je jen obětí nových přeludů. Každou chvíli se musí probudit z tohoto hrůzného snu...

Kam jít?

Za každým stromem mohla číhat smrt v postavě vlkodlaka!

Anáis zamířila do otevřené pouště. Vrčení a vytí provázelo její útěk, jenž se jí už nyní jevil nesmyslným. Ve snech není únik možný. A je-li to přece jen skutečnost - pak taky ne...

El Nabhal pozoroval svoje opět silné tělo v zavěšených šátcích, které byly jako zrcadla.

Abid odešel, poté co bylo skončeno každoměsíční omývání a olejování. Použité šátky odnesl s sebou.

Čaroděj osaměl.

Nona se stále ještě nevrátila domů. Teprve za ranního úsvitu vklouzne do jeho lože. Bude se mazlit s jeho mládím a užívat jej, zatímco s každým vniknutím do jejího klína se bude El Nabhalovi vracet stáří a vrásky...

Vzdychl si.

Nenáviděl takový život, ze kterého nebylo úniku a pro jehož muka už dávno našel viníky.

Snad by to vše bylo jako dřív, kdyby sem nikdy nepřišla ta podivná, černovlasá žena, kdyby si nikdy nepřišla pro předmět "služby" tomu nenáviděnému...

El Nabhal si přes sebe přehodil, než přijde Nona, šátek podobný tóze a pak rozložil ještě druhý, aby se podíval, co se děje za hranicemi oázy. Během hodin, které strávil

jako mumie, aby si pak mohl užít následující hodiny s Nonou, byl veškerý jeho kontakt s vnější světem přerušen.

Na látce, již roztáhl oběma rukama, se objevil nějaký pohyb.

Mé šátky, pomyslil si laskavě, mě nikdy nenechají na holičkách.

Všechno ostatní však ano!

Dokonce ani na ty, které nechal na holičkách on, není žádné spolehnutí!

El Nabhal zklamaně sledoval, co se odehrávalo v táboře těch, kteří u Nony upadli v nemilost. Mezi zavrženými. Mezi "malomocnými", jak je nazývala Nona...

El Nabhal nemohl říci, že by pocítil nějaký smutek, když viděl, jaký osud stihl Nonina miláčka Džebala. Avšak věděl, že mu Nona bude tuto ztrátu zazlívat. Slíbil jí, že Džebala a tu ženu, ohlášenou Landruovým poslem, provede bezpečně liniemi psanců.

Vyvíjí se to hloupě, pomyslel si.

Nejmilejší by mu bylo, kdyby ta cizinka padla už za oběť jím připravenému přepadení na bazaru. Ale Džebal tomu zabránil.

Byla to pěkně zbabraná záležitost.

A teď je Džebal mrtev a ta cizinka...

El Nabhal se vyděsil, když zaslechl zvuky ze sousední místnosti. Nona se vrátila. Ještě před úsvitem.

Kouzelník spustil šátek.

Vlkodlačice vstoupila dovnitř.

El Nabhal nevěděl, jak je to možné, ale dokonce i v této podobě, která by každému s normálním vkusem musela připadat odpudivá, jej fascinovala.

"Nečekal jsem tě ještě," řekl, přesto však bez prodlení odhalil své omlazené tělo.

"Přerušila jsem hon," vyštěkla.

Stála před ním jako ztělesněné násilí a hrůza.

El Nabhal věděl, co se stalo s každou vybranou obětí těchto "honů". Koho vlkodlaci vystopovali, ten byl roztrhán a sežrán. Aby mohli utišit svůj chtíč, museli potlačit každou kapičku soucitu.

"Takže jsi nenasytila svůj hlad?" zeptal se. "Proč?"

"Najednou jsem měla takový pocit..." Došla až k němu. Poněkud těžkopádně, jako by jen stěží spoutávala všechnu tu sílu a barbarství, ovládající její tělo.

El Nabhal ji očekával beze strachu. Existují myšlenky, které jsou naprosto nepředstavitelné. Ta, že by se Nona mohla pokusit na něho zaútočit, patřila mezi ně.

"Jaký pocit?" zeptal se.

Zastavila se na dlaň vzdálena od jeho obličeje. Cítil její dech, v němž nebyl tentokrát pach krve ani syrového masa.

Nereagovala na to, když začal laskat její ňadra, dmoucí se pod hustou srstí.

"Že ti už nemohu věřit!" řekla.

Stáhl ruce zpátky.

Perfektně zahrál rozhořčeného. "Jsem zvyklý, že mě urážíš. Ale nyní jsi zašla příliš daleko...!

"To se ukáže," řekla. Oči jí žhnuly, jako by již měla jistotu, že ji podvedl.

Ne, uklidňoval se. Nemůže nic vědět. Snad tušit, ano... Ale ne vědět!

"Jsem hluboce zklamán," řekl.

"Co jsem já, to ti řeknu, až mi splníš mou prosbu."

"Prosbu?"

"Chci ji vidět. Na vlastní oči! Napni svůj šátek a ukaž, kde se v tuto chvíli nachází!"

El Nabhal se nepotřeboval ptát, koho má na mysli. Jen by ji tím víc rozzlobil. Bez váhání splnil její přání.

"Dnes si budeš muset dát velmi záležet, abych ti tvoji urážku odpustil," mumlal, zatímco tkanina před Noninýma očima vyjevovala, co byl El Nabhal ochoten vyjevit. Co už dávno bylo minulostí.

Její agresivní chování rázem pominulo.

"Vidíš," řekl, "tvůj Džebal umí spojit užitečné s příjemným."

Chvíli Nona sledovala ono bezuzdné užívání si, které šátek ukazoval..

"Taková je tedy ta," řekla nakonec, "před kterou má Landru takový respekt... Je nádherná."

"Zdá se, že už i Džebal se o tom přesvědčil. Zřejmě se ji ještě stále snaží přesvědčit o nezbytnosti cesty do pouště..."

"To bychom museli slyšet, co si povídají..."

"Ani ne," usmál se El Nabhal. "Provozují spíš mimoslovní konverzaci. Ale jejich řeč těl by pro nás mohla být dobrým příkladem..."

Pohlédla na něho.

"Dostaneš, co si zasloužíš. Zřejmě se mohu stále ještě spolehnout na tebe víc než na své pocity... Pojď!" Napřáhla k němu spáry, které se rázem opět změnily v jemné, něžné ženské paže. Vlčí část její bytosti ustoupila čisté smyslnosti.

El Nabhal ji následoval do vedlejší místnosti, kde si zavázala oči šátkem rozkoše...

Její křídla ji nesla vstříc Měsíci. Byl jejím jediným orientačním bodem. Ve směru zapadajícího Měsíce, řekl Džebal, leží čarodějova oáza!

Džebal...

Lilith uprchlá z tábora vlkodlaků, když se proměnila v netopýra a unikla tak z řetězů.

Překvapení stálo na její straně. Až do poslední chvíle se zdálo, že vyvrženci neměli nejmenší potuchy

O tom, co je zač. Že by se snad nikdy nesetkali s žádnými upíry, ani o nich neslyšeli?

Jedině, pokud tu žili v naprosté izolaci!

Ale jak se tato myšlenka snášela s Noninými kontakty s Landruem? Představovali snad ona a ten El Nabhal výjimky? Byli snad ostatní jen jejich nevědomí otroci...?

To zjistím, pomyslela si. Pokud tam někdy dorazím!

Přebývání v této podobě pro ni ještě stále bylo nanejvýš nezvyklým zážitkem. Ještě stále po ní vyžadovalo enormní míru soustředění, aby si s ním dokázala poradit.

A také spotřebovávalo značné množství sil.

Čím déle mávala křídly, tím jí začínalo být jasnější, že už dlouho něco postrádá.

Chléb všech upírů.

Krev!

Kdyby vyrazila nasycena, nepřepadla by ji slabost tak brzy, jak se jí nyní stalo.

Ale čí krve se mohla napít?

V táboře vlkodlaků se nenacházel žádný dárce a zpětně byla ráda, že se u Džebala ovládla. Neměla vůbec představu, jaké by to mohlo mít následky, kdyby se jí do těla dostal vlčí jed.

V podstatě si nemohla být ani jista, že u cíle svého zoufalého letu najde nějakou nezávadnou "oběť". Pokud jí Džebal dokázal utajit své skutečné já, mohlo tomu tak být u každého.

Lilith věděla, že přesto brzy nebude mít žádnou jinou volbu. Ani čas být vybíravá...

Letěla vstříc zacházejícímu Měsíci.

Třeba zajde spolu s ním.

Sil jí stále rapidně ubývalo.

A Duncan?

Skutečně ji čeká v oáze? Mrtvý, který jí, pije a - telefonuje...?

Připouštěla, že jednala zbrkle, když ji jeho telefonát zastihl ve Stalheimově výzkumné stanici.

Stalheim...

Beth...

Krysí virus...

Ztroskotají odpovědi na všechny tyto otevřené otázky na tom, že ztroskotá ona?

Minutu za minutou byly pohyby jejích křídel malátnější. Její duch, sevřený v drobné hlavičce, si zoufal víc a víc, když poznala, že z tohoto těla už víc síly nevymačká.

Letěla vstříc Měsíci, který už napůl mizel za vzdáleným horizontem. Avšak oáza, sebemenší narušení té nekonečné prázdnoty, nic nebylo na dohled...

El Nabhal sebral své opět zestárlé tělo a zvedl se.

Nona klidně oddechovala. Spala. Sám se o to svou mírou zasloužil.

Nehlučně opustil ložnici a došel do místnosti, kde přechovával své nejdražší šátky. Čas mu hořel pod prsty, proklínal stáří, které opět dobývalo každou buňku jeho masa.

Rychle se chopil šátku, pomocí kterého Nonu oklamal. Nyní, když jej napjal, nevyvolal jím zaznamenanou minulost, nýbrž aktuální přítomnost!

Zapotácel se, když uviděl, jak daleko se cizinka již dostala.

Jak blízko.

Jakmile se dostane do oázy - nejpozději potom - prohlédne Nona jeho podvod...!

El Nabhal se ponořil do obrazů, které se mu magicky zobrazovaly na šátku. Sledoval let netopýra, který nebyl netopýrem.

Upíři se takto pohybují.

Blíží se upírka, která hledá muže, jenž je zde na Landruovo přání uvězněn...

"Co je to?"

El Nabhal ještě chvíli držel obraz před sebou, protože nebyl schopen se pohnout.

Nona přistoupila těsně až k němu a sledovala noční scénu.

Byla až nezvykle pokojná, když se zeptala: "Proč?"

Mohla to zformulovat i v dlouhou větu, ale v podstatě stačilo toto jediné slovo, aby do něj vložila všechno, co mu vyčítala.

El Nabhal spustil ruce s šátkem.

"Myslel jsem, že spíš?"

"Věděla jsem, že mě klameš," řekla.

"Odkud?"

"Ty obrazy, které jsi mi předtím ukazoval, se odehrávaly v místnosti osvětlené lampou. Ale škvírami v okenicích prosvítalo světlo. Venku byl den, ne noc, jak by měla být..."

El Nabhal naslouchal jejímu hlasu.

"Podcenil jsem tě."

"Teď se to už nedá napravit."

"Tys mě taky podvedla. Předstíralas spánek..."

"Smrtelný zločin," posmívala se, "stejně jako ten tvůj!"

Pohlédl na ni. Se soucitem, který byl určen i jemu samému. "Landru otrávil tvůj charakter!" procedil mezi zuby. Dech stáří provázel každé jeho slovo.

Zavrtěla hlavou. "Co se stalo?" zeptala se. "Kde je Džebal, když tohle," ukázala na šátek, "je ona ohlášená osoba?"

"Tys věděla, že tě podvádím, a přesto jsi mi poskytla ty největší rozkoše?"

Smutek zaplavil její oči. "Co je s Džebalem?" opakovala.

"Také jeden, který zneužíval mé důvěry - znovu a znovu. Promíjel jsem mu, dokonce jsem mu dopřával mezi úplňky - ale tys musela moji trpělivost vyčerpat s tím..."

Zmlkl.

"Co je s ním?" Dělala krátké přestávky po každém slově. Stála tu před ním nahá. Štíhlá jako proutek. Ňadra jako jablíčka, jen je utrhnout. Klín, trpce sladký jako plané ovoce...

"Je mrtev," řekl El Nabhal.

Najednou pocítil cosi jako úlevu, že to konečně vyslovil.

Skoro vůbec nereagovala. Přešla ke skříni, za jejímiž dveřmi se nacházely nejvybranější poklady z El Nabhalovy dílny.

"Co to děláš?" zavolal na ni. "Šátek? Teď? Jaké kouzlo...?"

"Proč?" zeptala se, aniž by se k němu přiblížila, nebo se jen ohlédla. "Proč to děláš? Proč jsi vše nenechal, jak to bylo?"

Trpce se zasmál. "Protože tys nic nenechala, jak bylo! Malá služba pro Landrua... To nebyla žádná malá služba! Nikdo se mě ani nezeptal, jestli s tím souhlasím!"

"Chorobná ješitnost..." Přikývla. "Co všechno jsi ještě udělal, abys celou tu službu zmarnil?"

"Na co o tom ještě mluvit? Nepodařilo se. Ty a on - vy jste vyhráli. Ona je už na cestě sem. Najde to, co má najít. Vezme si, co si má vzít..."

Nona cílevědomě uchopila šátek, jehož použití bylo El Nabhalovi jasnější než komukoli jinému. "Přestaň s tím nesmyslem!" vyštěkl. "Hraješ si s ohněm! Tuto nenávist jak jednou rozpoutáš, už nikdy nemůžeš ovládnout!"

"Já vím...," odpověděla zastřeně. Uvázala si šátek kolem nadouvajícího se krku. Ještě stále Měsíc úplně nezašel, ani slunce nevyšlo.

Kouzelník se rozběhl k Noně.

Chtěl utíkat.

Ale byl slabý svým stářím.

Když se dostal až k ní a chtěl jí šátek strhnout, její proměna byla dokončena. Jediný úder její tlapy ho odmrštil proti otevřené skříni s takovou silou, že se svezl k zemi bezmála omráčen.

V pádu ještě stačil chytit svůj nejlepší šátek a mrštil jím proti vlkodlačici. Šátek se změnil ve smyčku, která se Noně pokusila utáhnout kolem nohou.

Avšak ta roztrhla magický šátek jako hedvábný papír a zamířila ke kouzelníkovi. Nezadržitelně. Příští úder její pracky serval El Nabhalovi kůži z obličeje. Starou, vyžilou, avšak stále ještě lesklou kůži. Také ji roztrhla jako tenoučký, křehký papír. Krvácel. I když jen málo.

"Přestaň!" křičel. "Nebo..."

"Nebo?" zafuněla mu přímo do ucha. Naklonila se nad něho. Šátek, zesilující a uvolňující její nenávist, se jí stále ještě mazlivě ovíjel kolem krku. Jako by se vysmíval svému stvořiteli.

"Věděl jsi," zakňučela, "věděl jsi, že jsem se tě vždycky bála? Tvé magie, která mi připadala tak velká a nepřekonatelná, že jsem se stále vracela, i když jsem dávno už nechtěla?"

Vzhlédl vzhůru k ní. Ústa měl plná vlastní krve. "Potrestám tě! Nikdo nemůže, nikdo mě nesmí..."

Dál se už nedostal. Vytrhla ze skříně za ním další šátek. Teprve nyní jej napadlo že mu už po několik měsíců kladla spoustu otázek ohledně účelů jednotlivých šátků a jejich poznávacích znamení.

A nyní věděl proč.

Sám taky natáhl ruku po jednom kouzlu, které by mu mohlo vrátit ještě část jeho sil. Ale srazila mu ruku takovou silou, že mu ji skoro zlomila.

S vytřeštěnýma očima viděl, jak si Nona vybírá jeden "šátek štěstí" - jenž způsobuje po způsobu drog euforii. Šátek mu pak nacpala do otevřených úst.

El Nabhal se jím takřka zadusil. Pokoušel se jej vyplivnout, avšak šátek již začal působit svým kouzlem, a než jej stačil kouzelník neutralizovat, pocítil nepopsatelnou rozkoš ze všeho, co mu Nona dělala.

Umřel se smíchem.

Vlkodlačice mu vrazila svůj dlouhý dráp jako trn do jeho unaveného srdce.

Pak z místnosti uprchlá.

Zoufalství se setkalo se zoufalstvím.

Když už Lilith vůbec nevěřila, že oázu najde, objevila náhle dole v temné poušti postavu.

Ženu.

Byla sice oblečená, jak se oblékají všichni místní, ale určitě to nebyla Arabka ani černoška.

A pronásledovala ji jedna z těch nestvůr, o nichž Lilith věřila, že je má již dávno za sebou.

Vlkodlak!

Zdálo se, že pronásledovateli působí potěšení, štvát ji z jisté vzdálenosti, třebaže by bylo pro něj hračkou její náskok dotáhnout.

Byl obrovský. Jeho pohyby byly -na rozdíl od prchající - sladěné a pružné. Tu a tam o sobě dal vědět hlasitým zavytím. Prchající pokaždé na okamžik ztuhla hrůzou.

Lilith upřela zrak směrem, ze kterého se přibližovali. Letěla nízko. Když vylétla trochu výš, zahlédla vrcholky štíhlých, vysokých palem. Ale nebyla už schopna mobilizovat poslední zásoby sil.

Byla vyčerpaná.

Až na dno.

Zbýval jen jediný způsob, jak to rychle změnit.

Snesla se na zem.

Přímo před prchající ženou Lilith znovu nabyla své lidské podoby. Symbiont reagoval okamžitě a oblékl ji do kombinézy, zakrývající zcela ruce i nohy.

Žena se zděsila.

Byla mladá. A pěkná. A u konce sil.

Jako já, pomyslela si Lilith, dlouho neváhala, skočila na dívku, a aniž by se nějak snažila odrážet její zoufalé obranné údery, vnořila jí zuby do krční tepny.

Do pramene života.

Žena se rázem v Lilithině náručí naprosto zklidnila a uvolnila. Opřela se svým tělem o Lilith a odevzdaně vzdychla.

Její útrapy dospěly až do jakéhosi deliria. Přes rameno jí Lilith zahlédla vlkodlaka, jak se k nim zběsile žene. Mohutnými, dlouhými skoky, neboť pochopil, že mu něco naprosto neobvyklého chce vzít jeho dávno již jistou kořist.

Lilith lačně pila hlubokými doušky, přesto se však snažila, aby své oběti neuškodila nenapravitelně.

Jakou ztrátu krve snese už tak dost vyčerpaný lidský organismus?

Bylo to ha ostří nože.

Když žena ztratila vědomí, Lilith okamžitě přestala a pustila její tělo na studený písek.

Když pak zvedla oči, zastavil vlkodlak jen co by kamenem dohodil od ní. Bez jediného hlesu hleděl na Lilith.

Avšak když se Lilith rozběhla proti němu, byl z toho tak vyjevený, že se na místě obrátil a sám od sebe se dal na útěk - směrem, odkud přiběhl.

Z lovce se rázem stala zvěř.

Lilith však pocítila v těle novou sílu, hravě ho dostihla a srazila ho k zemi. Obličejem se zaryl do pouštního písku, a když se chtěl s vrčením zase vztyčit, zkrotila ho prudkou ranou pěstí do krční páteře.

Zůstal omráčen ležet.

Lilith si sedla na něho a chytila jeho hlavu za chlupaté, špičaté vlčí uši.

"Utrhnu ti hlavu," prorokovala mu, "jestli se okamžitě neproměníš znovu v člověka! Takto jsem už zabila spoustu takových, jako jsi ty...!"

Bylo poměrně lhostejné, jestli bude jejímu přehánění věřit nebo ne.

Náhle srst zmizela z jeho těla. Kosti a klouby počaly skřípět, avšak Lilith jej nepustila, dokud se ta příšerná nestvůra neproměnila v téměř pěkného snědého muže, zjevně maurského původu.

Teprve potom slezla z nahého muže a zvedla ho na nohy. Ona sama si ponechala pro udržování většího respektu svoji upírskou tvář. Její tvrdé rysy a ostré drápy působily dostatečně odstrašujícím dojmem a její velitelský tón muže jistě mátl ještě víc.

"Jak se jmenuješ?"

"Azis."

"Při nejmenším pokusu o proměnu tě zabiju, Azisi! Rozuměl jsi?"

Zamračeně přikývl. Jeho obočí bylo srostlé nad kořenem nosu.

"Víš, kdo jsem?" zeptala se Lilith.

Zavrtěl hlavou.

"Nejsem tu... očekávána?"

Znovu zavrtěl hlavou. A opět to bylo velmi věrohodné.

Lilith nevěděla, co si o tom všem má myslit. Až dosud jí bylo jasné, že ji měl Džebal vylákat do oázy. A tam?

Hnala vlkodlaka kus zpátky, až k té bezvládné ženě. Jelikož ji vlkodlak pronásledoval, zřejmě sama vlkodlačicí není, uvažovala Lilith. Pokud nejde o další zákeřný uskok.

Poručila tomu fešákovi, ať ženu zvedne a nese.

Poslechl.

Byl houževnatý a ani jednou pod svým břemenem nezakolísal.

Společně pak kráčeli k oáze, jíž dosáhli, právě když Vycházelo slunce. Přivítal je zde všeobecný zmatek.

Vztah mezi Nonou a její "smečkou" byl daleko povrchnější, než by se nezasvěcenému mohlo zdát. Ve spoustě rvaček za úplňkových nocí dokázala, že je ze všech místních právě ona ta nejsilnější. Ale každopádně mohla žít bez těch druhých -a ti druzí zase bez ní.

A proto vůbec nešlo o žádnou sentimentalitu, když všechny vlky, kteří se mezitím vrátili z jejího nočního honu, svolala a informovala o El Nabhalově smrti.

O konci tohoto společenství.

Všichni si už dávno všimli, co se ve městě děje. Všude bloudili zmatení lidé uličkami a vybíhali z vrat svých domů. Řídící ruka, která to vše držela pohromadě, zmizela. El Nabhalova magie byla poražena.

Žádný člověk bez vlčích sklonů tu dobrovolně nezůstane.

Nona se rozloučila se sobě rovnými a nechala na každém, jestli bude chtít zůstat v oáze, nebo raději odtáhnout odtud.

Ona sama nehodlala zůstat. Chtěla ale ještě vidět, jestli Landruův úmysl - třebaže jinak, než bylo plánováno - dojde naplnění.

Vystoupila na hradby a za ranního úsvitu pak čekala, až uvidí tu, kterou viděla na El Nabhalově šátku ponořenou do milostných her.

Ve stínu zdi složil Azis na Lilithin rozkaz svůj živý náklad na zem.

Žena pokojně dýchala, třebaže stále ještě nebyla při vědomí.

Na druhé straně městské zdi vládl velký křik. Zdálo se, že i Azis je tou vřavou překvapen. Jeho neklid narůstal. A tím také jeho nebezpečnost.

Během pochodu k oáze se Lilith vyptávala na Duncana. Avšak Azis zřejmě věděl o muži, odpovídajícím popisu, jen z doslechu.

"Kde bych ho našla?" zeptala se nyní. "Kam se zavírají vězni?"

Zaváhal.

"V tomto městě nejsou žádní vězni," prohlásil nakonec. "El Nabhal se o každého příchozího osobně postará. Noví žijí hned mezi ostatními. Věří, že jsou tu doma. Nikoho ani nenapadne uprchnout, dokud trvá kouzlo..."

"To možná dřív." Lilith ukázala na otevřenou bránu, ze které proudil zástup lidí. Většina pěšky, někteří na

velbloudech. "Vypadá to, že se to tu změnilo!" Pohlédla mu do očí o něco ostřeji a zasyčela: "Ostat* ně moje nabídka pořád ještě platí: buď mi pomůžeš, nebo zemřeš! Nemám ani chuť, ani čas na diskuse! Takže kam by se zavírali vězni, kdyby nějací byli...? Ptám se jenom jednou. Rozmysli si svoji odpověď dobře!"

Poznal, že to myslí vážně. Ostatně Lilith ani nevěděla, jestli je po východu slunce vůbec ještě schopen proměnit se ve vlka. Nadále však zůstávala ve střehu, když ji vedl městem. Ženu, která Lilith poskytla novou sílu, nechali u hradební zdi. Lilith se o ni chtěla postarat později.

Nejprve se musela přesvědčit, kolik je pravdy za celou tou sítí lží, pomocí kterých sem byla vylákána.

Stále ještě počítala s tím, že narazí na Landrua.

Nebo na jeho vlčí milenku Nonu.

Počítala s každou zákeřností...

Azis ji vedl k věži ve středu toho malého, pozoruhodného města, kterému vládl El Nabhal.

Anebo už dovládl?

Něco se stalo. Všude vládlo pozdvižení. Zmatek.

Věž nebyla hlídaná.

Dříve, tvrdil Azis, který byl zjevně okolnostmi zaskočen, tu vždycky stávala stráž.

"Třebaže tu nebyli žádní vězni?" rýpla si Lilith sarkasticky.

Mlčel.

A pak zmlkla také ona.

Potlačila třas, který se jí zmocnil při myšlence, že snad na ni Duncan - mrtvý! - čeká za zdmi této věže.

"Nech mě jít," naléhal Azis.

"Kam?"

"Zjistit, co se tu stalo... a děje."

"Nejprve půjdeme oba tady sem. Taky bys mě mohl chtít jen někam vlákat!"

Zavrtěl hlavou. Chytila ho za límec a proti jeho vůli jej odhodlaně s sebou vtáhla do nezavřených dveří.

Nona sledovala cestu příchozích, a když si už mohla být jista, že se vše ubírá podle Landruových přání, vrátila se ještě jednou do El Nabhalova příbytku. Chtěla si s sebou ještě vzít na cestu pár užitečných šátků. Ale když se dotkla prvního, ucítila hned, že z nich již vyprchalo veškeré kouzlo.

Nikterak zvlášť nelitovala toho, že se zbavila té strašné závislosti.

Konečně se bude moci volně nadechnout!

Konečně!

Přesto cítila jakési vnitřní nutkání, aby ještě jednou vstoupila do místnosti, ve které nechala mrtvého El Nabhala.

Musí se přece ještě jednou přesvědčit, že je už konečně jednou provždy na věčné časy vyřízený...

Stařec ležel s vytřeštěným pohledem vedle otevřené skříně, nacpané dalšími, nyní již bezcennými šátky. V otevřených ústech stále ještě měl "šátek štěstí", který nedokázal zabránit jeho smůle.

Nona rozprostřela šátek, který předtím zesílil její nenávist přes obličej mrtvého čaroděje.

A šla.

S mírným, v tuto chvíli jí samotné nepochopitelným mrazením v zádech.

Poznala ho v tu chvíli, kdy otevřela dveře. Dřepěl v nejzadnějším koutě místnosti na slaměném lůžku. Hlavu měl svěšenou, do obličeje mu nebylo příliš vidět. Přesto Lilith okamžitě věděla, koho před sebou má.

Vklopýtala do místnosti.

Azis zůstal vzadu a využil příležitosti. Lilith si sotva všimla překotných kroků, svědčících o jeho útěku. Konečně neučinil ani nejmenší pokus, aby ji zezadu napadl, třebaže v tuto chvíli byla vnitřně natolik otřesená, že by měl docela slibné šance. Nakonec si však přece jen raději zachránil vlastní kůži, zatímco se Lilith zastavila nad mužem, který vypadal jako Duncan Luther, a přece se zdálo, že má oči jen pro šátek, který držel v rukou.

Jeho nahota Lilith nevadila. Jenom si mohla i v detailech potvrdit, že to je skutečně Duncan...!

"Duncane...?"

Teprve jejímu hlasu se podařilo to, čeho dosud nedosáhla svým tichým příchodem.

Vzhlédl.

V přítmí musel i on poznat ji, jestli...

Poznal ji.

Nejistě se pokusil vztyčit.

"Lilith...!"

Byl to jeho hlas. Byl to jeho pohled - i když do nejvyšší míry rozrušený.

Lilith se musela přinutit, aby si uchovala svoji podezíravost. Tento lidský uzlíček před ní měl zatraceně daleko do toho, aby ztělesňoval nějaké nebezpečí, vzbuzoval spíš lítost.

Její ruka se dotkla jeho teplého krku.

Jeho pulzující tepny.

Skutečně žije!

Žádná kreatura, šeptal Lilithin vnitřní hlas.

Ale co tedy?

Tady bylo něco plánováno na dlouhé lokte. Nemohlo být žádných pochyb - stejně jako o tom, že Duncan pravděpodobně žije.

Její hlas zněl téměř rozechvěle, když ho požádala, aby se obrátil.

Poslechl. To, co se zračilo v jeho tváři, Lilith docela vyrazilo dech. Jeho úleva, takřka vysvobození, radost, že ji vidí, překonávala všechno, co si představovala.

Na zádech měl podél páteře jizvu. Stopy po šití, na první pohled perfektně odvedená chirurgická práce.

Že by operace, která mu zachránila život?

V Dillí?

To přece nemůže být pravda!

Lilith se nutila ke střízlivému úsudku tváří v tvář něčemu, co se dalo označit jedině jako zázrak.

"Vzpomínáš si na svůj telefonát?"

Přikývl.

"Tak mi řekni, jak jsi mě mohl najít vMuonio!"

"Beth mi dala adresu. Mluvil jsem nejprve sBeth..."

Lilithiny myšlenky pracovaly na plné obrátky. To je, připouštěla, jediné přijatelné vysvětlení - ovšem musí ho ještě potvrdit Beth.

"Na co si ještě vzpomínáš?"

"Trochu na Dillí... Na útok upírů..."

"Ale to bylo už před několika měsíci!" přerušila ho. "Jak dlouho to připadá tobě?"

Když na ni vrhl zoufalý, němý pohled, netrvala dál na přímé odpovědi a ukázala na jeho oblečení, které někdo složil na stoličku vedle.

"Obleč se. Musíme se podívat, jestli ještě někde najdeme nějaké jízdní zvíře, abychom se odtud dostali. Myslím, že velkou šanci nemáme. Právě je totiž v módě útěk z města..."

Vstal.

Stál před ní se svěšenými rameny, paže napolo zvednuté před sebe, jako by po ničem netoužil víc, než aby jej vzala do náručí.

Ale to nemohla.

Nemohla...

KONEC

Právě jste dočetli román s hradbami

BASTEI
MOBA |
Jistota dobré zábavy pro celou rodinu
Vychází vždy v 2. polovině měsíce.
Své oblíbené čtení obdržíte
u všech dobrých prodejců tisku.
Máte-li zájem o předplatné, nalistujte si stranu 56.

Příští svazek 020
Druhý život

Jakkoli to zní neuvěřitelně: Duncan Luther zřejmě zapomněl na svoji smrt. Bezpochyby není upírskou služebnou kreaturou, ba ani jiné znepokojující známky na něm nedokáže Lilith najít. Jak se má vyrovnat s člověkem, jehož samotná existence je výsměchem přírodě? Může ještě Duncanovi důvěřovat?

A přece Lilith věří, že se jí alespoň její druhé soukromé dilema podařilo ukončit: podá Beth, která ji od doby magického moru chová v nenávisti, protilátku od doktora Stalheima - čímž vykročí přesně po cestě, kterou jí nachystal Landru...

160 stran 66 Kč

Měřila jenom půl metru. Nahá, nádherná - a smrtící! Stvořil ji ďáblem posedlý vědec, a tím se naplnil jeden tíživý sen.

Avšak učedník pekla těžce pykal za svou smělost. Zničil jej smrtící polibek mandragory. Ona ale zesílila, neboť svět byl plný lidí a polibky mandragory rozsévaly šílenství i smrt. Takový osud čekal muže, za nímž se bez ustání hnala. Tím mužem jsem byl já...

160 stran 66 Kč

Čtyři bandité přepadli banku v North Passu. Mladého šerifa, který se jim odvážně a beze strachu postavil do cesty, nelítostně zastřelili a se čtyřiceti tisíci dolary uprchlí.

Cítili se naprosto bezpečni. Bezprostředně po přepadení se navíc přihnal blizzard, a ten znemožnil jakékoliv stíhání lupičů. A přece! Jim Callaghan, mrtvý ochránce zákona, měl staršího bratra, který proslul svým nesmiřitelným postojem vůči banditům. Náhoda tomu chtěla, že právě osudného dne, nedlouho po krvavé přestřelce, přijel Jesse Callaghan

svého bratra navštívit...

Máte-li o knihy zájem, poukažte složenkou typu "C" odpovídající cenu + příspěvek na poštovné 10 Kč na adresu:
MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53, 602 00 Brno
Do Zprávy pro příjemce uveďte název knihy! Pište čitelně hůlkovým písmem. Knihy jsou odesílány postupně podle plateb, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.

V PRVNÍM POLOLETÍ 1997
V ROMÁNOVÉ RADĚ
VAMPÝRA
VYCHÁZÍ:
sv. 017 Poselství stínů sv. 018 Meč elfů sv. 019 Vlčí luna sv. 020 Druhý život sv. 021 Tattoo sv. 022 Dokonáno!

Ahoj, kamarádi noci!
Krvavá depeše:
Znáte vlkodlaky?

Doložené skutečné případy O Nemoci O Pokusy o vysvětlení
V zaprášených archivech na celém světě se nacházejí svědectví kronikářů, jejichž zápisy se dají zařadit z dnešního - a většinou už také tehdejšího - hlediska do souvislosti s mythem lykantropie. Několik příkladů:
1591, Kolín nad Rýnem a Bedburg
Na okolních polích byly nalezeny četné paže a nohy zavražděných dospělých i dětí. Jednoho dne byl náhodou objeven vlk a skupinka odvážných mužů ho obklíčila. Při bližším pozorování však poznali, že nejde vůbec o vlka, nýbrž o člověka, kterého všichni důvěrně znali. Jmenoval se Peter Stubbe. Zřejmě se ve vlkodlaka proměňoval díky čarodějnictví.
Stubbe byl vpleten do kola a přiznal řadu hrozných činů. Údajně dostal přímo od ďábla magický pás, jenž mu dodával sílu a moc, jakož i umožňoval proměňovat se ve vlka. Protože pás nebyl nalezen, usoudili soudci, že si jej ďábel vzal zpátky. K Stubbeho pravděpodobným obětem patřilo také třináct dětí a dvě těhotné ženy. Všechny rozerval tím nejstrašnějším způsobem, aby pak "horké a syrové" pojedl jejich srdce. On sám se o nich vyjádřil jako o "nejvybranějších lahůdkách, jež tišily jeho hlad a chutnaly znamenitě."
1603, Francie
V Aquitánii byl uvězněn a před soud postaven duševně retardovaný třináctiletý nebo čtrnáctiletý chlapec, a to pro únosy dětí z okolí, včetně jednoho kojence. Tento chlapec, jménem Jean Grenier, se přiznal, že spáchal padesát vražd a jejich oběti snědl. Grenier tvrdil, že je synem kněze, což se však prokázalo jako nepravda. Podle jeho výpovědi jej v hlubokém lese políbil na ústa "pán lesa". Od této bytosti také získal vlčí kůži a tajné vědění, které jej učinily způsobilým k jeho činům. Během uvěznění Grenier tvrdohlavě odmítal normální strayu. Jedl, jak je zapsáno, jen kusy krvavého syrového masa.
1685, Bavorsko
"Vlkodlak z Ansbachu", považovaný za znovu oživlého nedávno zemřelého purkmistra, řádil mezi ženami a dětmi. Když se pak zřítil do jedné studny, chytili ho vesničané. Byl zbit a na výstrahu pak veřejně oběšen ve vlčí masce, jakož i šatech a paruce zemřelého purkmistra.
1764-1767, jihovýchodní Francie
Obrovské dravé zvíře, nazývané "bestie z Gevaudanu", zabilo a zmrzačilo více než sto lidí. Časem sice sedláci chytili do pastí velikého vlka, avšak vraždy neustaly. Teprve po zvlášť sloužené mši a zabití druhého vlka hrůzné běsnění ustalo.
***
Tolik historicky doložené případy. Mezi "normální" vysvětlení lykantropie patří drogy, psychózy, šílenství a jiná onemocnění, která mohou způsobit člověku krátkodobě či dlouhodobě psychické, stejně jako tělesné změny.
Vzácná dědičná choroba nazývaná porfyrie má jako symptomy zvýšenou světloplachost a s postupem nemoci pak i stále hroznější vzhled. Nemocní se vyhýbají světlu, svůj život vedou téměř výhradně jen ve stínu a ve tmě. K dalším vlastnostem porfyrie patří nezvyklé zbarvení kůže a příliš silné ochlupení obličeje i jiných částí těla, jakož i sklon k častým poraněním kůže, přičemž se na ní tvoří puchýře, často přecházející až na chrupavky a kosti. Zvláště zasaženy bývají nos, uši, oční víčka a prsty. Zuby a nehty se zbarvují červeně. Většinu těchto stadií nemoci provázejí i psychické poruchy, vedoucí až k rozvinutým psychózám. Porfyrie je podmíněna geneticky.
Na základě dnešních vědeckých poznatků se mnohé případy údajné lykantropie dají přisoudit působení halucinogenních rostlin a obilí napadeného cizopasnými houbami. Ve středověku byl za všelék považován rulík zlomocný (Belladonna). Tato rostlina však v příliš velké dávce způsobuje halucinace a šílené představy o proměnách. Nedostatečná znalost nebezpečnosti obilných parazitů zase vedla k otravám námelem (v Německu nazývaným "mateřské zrno"), houbou, která obsahuje alkaloidy podobné LSD a rovněž vyvolává silné, dlouho přetrvávající halucinace.
Samozřejmě, že k uvolnění "bestie ve vlkodlaku" mohly být použity některé látky i vědomě. Typický dryák s halucinogenními účinky se vyráběl z: opia, máku, aloe, blínu, bolehlavu, petržele, jedů z lilkovitých rostlin, jako je např. solanin, a rostliny asa foetida, jakož i smrduté mléčné šťávy z jejího kořene. Typická mast se vytvářela z: kafru, oměje,anýzu, opia, topolového listí, netopýří krve, švába a vyškvařeného kočičího sádla.

Důležitou, ne-li stěžejní úlohu v lykantropii hraje Měsíc. Pokud dokáže pohybovat mořem, dokáže podle lidové víry i mnohé strašnější věci. Nicméně jeden americký profesor, zabývající se měřením lidských mozkových proudů, skutečně tvrdí, že v souvislosti s různými fázemi Měsíce v mozku dochází ke změnám v elektrické aktivitě. Kromě toho zřejmě i enzymy a hormony našeho těla bývají úplňkem povzbuzovány ke zvýšené činnosti.

Zdraví vás a dobrý skus přeje Adrian Doyle

MILÉ ČTENÁŘKY,
MILÍ ČTENÁŘI!

Pokud snad sháníte některou z našich dříve vydaných knih, a marně se ptáte u svého knihkupce i v novinovém stánku, využijte naší zásilkové služby a knihy, které postrádáte, si objednejte přímo na adrese:

MOBA, spol. s r. o., Kotlářská 53, 602 00 Brno

Vybírat můžete z těchto titulů:

H. C-Mahlerová: V příboji osudu.....120 Kč
H. C.-Mahlerová: Perly a diamanty.....75 Kč
H. C-Mahlerová: Ztracený dokument.....75 Kč
H. C.-Mahlerová: Krásná Meluzína.....75 Kč
H. C.-Mahlerová: Stříbrná skříňka.....75 Kč
H. C.-Mahlerová: Nemilovaná.....75 Kč
H. C.-Mahlerová: Splněné sny.....79 Kč
Jason Dark: Hřbitov New York (Na stopě hrůzy John Sinclair)....., 45 Kč
Jason Dark: Noční můra (Na stopě hrůzy John Sinclair).....45 KČ
Jason Dark: Krvavý dům (Na stopě hrůzy John Sinclair).....48 KČ
Jason Dark: Popraviště (Na stopě hrůzy John Sinclair).....60 KČ
Jason Dark: Debořino pohřebiště (Na stop* hrůzy John Sinclair).....60 Kč
Jason Dark: Spravedlivý (Na stopí hrůzy John Sinclair).....60 KČ
Jason Dark: Pekelný Vír (Na stope hrůzy John Sinclair).....60 Kč
Jason Dark: Šerif Smrt (Na stopě hrůzy John Sinclair).....60 Kč
Jason Dark: Smrtící polibek (Na stopě hrůzy John Sinclair).....66 KČ
G. F. Unger: Sourozenci ďáblovi.....48 Kč
G. F. Unger: Do sedel!.....60 Kč
G. F. Unger: Šance.....60 Kč
G. F. Unger: Velká bitva Tima Pratta.....60 Kč
G. F. Unger: Callaghanové.....66 Kč
G. F. Unger: Všichni měli zemřít.....60 Kč
Wolf Gerlach: Bráškové, příběh V., VI., VIL a VIII.....1 kus 19 Kč
Wolf Gerlach: Bráškové, příběh IX., X., XI. a XH.....1 kus 22 Kč
Jerry Cotton: Půlnoční frekvence.....60 Kč
Karl von Wetzky: Poslové neviditelné smrti.....40 Kč
Pavel Grym: Král prérie.....40 Kč
Wolfgang Hohlbein: Nejlepší žena Space Force (Charity i).....50 Kč
Wolfgang Hohlbein: Temná je budoucnost (Charity n".....60 Kč
Wolfgang Hohlbein: Královna rebelů (Charity nn.....70 Kč
Wolfgang Hohlbein: V ruinách Paříže (Charity IV).....70 Kč
Wolfgang Hohlbein: Spící armáda (Charity v>.....70 Kč
Wolfgang Hohlbein: Kevin z Locksley.....108 Kč
Alfréd Fantiš: Záhada turinského plátna.....120 Kč
Susanne Scheiblerová: Doktor z hor.....69 Kč
Susanne Scheiblerová: Doktor z hor další příběhy.....76 Kč
Susanne Scheiblerová: Doktor z hor do třetice.....78 Kč
Rainer Bernfeld: Komisař Rex.....68 Kč

Pokud jste se rozhodli, staří, když poukážete složenkou typu "C" odpovídající sumu plus 10 Kč jako příspěvek na poštovné a balné na výše uvedenou adresu. Do Zprávy pro příjemce uveďte název knihy, o kterou máte zájem.

Prosíme Vás, abyste ve svém vlastním zájmu psali čitelní, nejlépe hůlkovým písmem.

Knihy jsou odesílány postupně podle plateb, proto Vás prosíme o krátké strpení, než bude zásilka vybavena.

Na Vaše objednávky se těší Vaše MOBA

Vychází v 2. polovině měsíce Vydává Moravská Bastei (MoBa) spol. s.r.o.
Kotlářská 53,602 00 Brno Sekretariát: tel. 05/71 18, linka 232
tel./fax: 05/41 21 28 50 Redakce: tel. 05/7118, linka 216,245,288

Šéfredaktorka: Eliška Nováková Technický redaktor: Zdeněk S. Krejčí
Sazba: MoBa, spol. s r. o. Tiskne: Moravská typografie, a. s., Brno
Adrian Doyle: Vlčí luna
Překlad: František Ryčí
(c)MoBa, spol. sr. o., 1997
(c) Bastei-Verlag, Gustav H. Lůbbe
GmbH & Co., Bergisch Gladbach
V nakladatelství MoBa, spol. s r. o.
vychází:
Hedwiga Courths-Mahlerová -společenské romány
Silvia-Exklusiv-
královna milostných romancí
Or. Stefan Frank - lékař z Polesí
Pouta lásky -
příběhy z rodinného života
G. F. Unger - jeho velké westerny
John Sinclair - na stopě hrůzy
John Sinclair - kabinet hrůzy
Zlatá růže - láska a diadém
Silvia-Romantic -
půlnoční román
Western-Bestseller -
hrdinové Západu
Vampýra - nebezpečné,
tajemné, erotické příběhy
Hedwiga Courths-Mahlerová-Extra -
nová řada společenských románů
Reg.zn. MKČR7417
Podávání novinových zásilek v SR
povoleno RPP, Bratislava,
pošta 12, č.j. 397/94
BASTEI

??

??

??

??